

„Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima.“ DJELO 11:26

Antiohija

januar/februar 2019.

broj 157



Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božijeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega.

MATEJ 3:16

1548 kHz српска телесна дужина босанска телесна дужина

НА СРПСКОМ ЈЕЗИКУ

**КРОЗ
СВЕТО ПИСМО**

понедељак-петак

22:00-22:30

**ПОРУКЕ
ПОМИРЕЊА**

субота

22:10-22:25

**РЕЧ ЗА
ДАНАС**

недеља

22:10-22:25

НА БОСАНСКОМ ЈЕЗИКУ

**RIZNICE
MUDROSTI**

субота

21:40-22:10

**RIJEČ
ZA DANAS**

недеља

21:40-21:55

НА САНГОВСКОМ ЈЕЗИКУ

**RIJEČ
ZA DANAS**

недеља

21:55-22:10

TWR

Adresa redakcije:
ПОРУКЕ
П. бр. 37, 11060 Београд
Република Србија
www.twr-serbia.org
www.twr360.org
mob: +381 62 396331
krozsvetopismo@gmail.com

Adresa redakcije:
RIZNICE MUDROSTI
P. бр. 643, 71000 Sarajevo
Bosna i Hercegovina
www.twr-bosnia.org
www.twr360.org
mob: +387 63 737438
office@twr-bosnia.org

Ovaj raspored emitovanja važi
od 28. oktobra 2018. godine.
/Ovaj raspored emitovanja važi
od 28. oktobra / listopada 2018. godine.

**BLAGO ONOME,
KOME JE
OPROŠTENA
KRIVICA, KOME
JE GRIJEH
POKRIVEN.
PSALAM 32:1**



Autorka karice: Biljana Došlić, Pančevo

Želimo da vas podsjetimo na veoma važnu stvar:

Antiohija nije zamjena za redovno čitanje i proučavanje Biblije, molitvu i zajedništvo sa drugim vjernicima, što su važne stvari za naš odnos sa Gospodom i duhovni rast.

Ukoliko pronađete greške u Antiohiji, molimo vas da imate razumijevanja. Ono što ne valja odbacite, a ono što je dobro prihvatite i primijenite.

**Želimo vam puno Božijih blagoslova
dok budete čitali ovaj broj.**

Ovaj broj Antiohije je finansirala Međunarodna hrišćanska misija Syloam iz Silbaša.

Izdavač: Evanđeoska crkva Banjaluka | **Adresa:** Poštanski fah 34, 78102 Banjaluka, BiH/RS
Telefon-SMS-Viber-WhatsApp: +387 (0)65 535 931 | **E-mail:** bd@blic.net
Tehnička priprema: E-dizajn, Banjaluka | **Štampa:** 1909. Minevra, Subotica | **Tiraž:** 1000

PRIHVATI ISUSA



Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprostiti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

PROROK ILIJA



„Evo, poslaću vam proroka Iliju prije nego dođe Dan Jahvin, dan velik i strašan. On će obratiti srce otaca k sinovima, a srce sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim prokletstvom zemlju.“

Malahija 4:5-6

Velik i strašan Dan Jahvin je Hristov drugi dolazak. Isus je rekao da će toga dana „proplakati sva plemena na zemlji i vidjeće Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom“ (Matej 24:30). Biće to strašan dan za one koji Ga ne ljube i ne slušaju.

Apostol Jovan imao je viziju toga dana te opisao kako se ljudi „sakriše po špiljama“ i gorskim „pećinama“ govoreći gorama i pećinama: „Padnite na nas i sakrijte nas od lica onoga koji sjedi na prijestolju i od Janjetove srdžbe, jer dođe veliki dan njihove srdžbe! Ko može opstati?“ (Otkrivenje 6:15-17).

Prije negoli dođe taj dan, Bog će poslati proroka Iliju. Ne radi se o Iliji iz 1. i 2. knjige o Carevima, koji bi se trebao vratiti na zemlju. Ovaj se Ilija ne odnosi na povijesnu osobu niti je ograničen na jednog čovjeka. Zapravo, radi se o pravom značenju

imena Ilije. Da objasnimo: riječ Ilija (*Elijah* na engleskom, op. prev.) sastoji se od dvije jevrejske riječi: *el* i *Yhv*; *el* znači „snaga ili jakost“, a *Yhv* označava sveto i pravo ime jedinog istinskog Boga, Jahve. Spajanjem te dvije riječi u jednu, dobili smo značenje „snaga ili jakost Jahve, jedinog istinskog Boga.“ Tako Malahija zapravo kaže da će prije Dana Jahvinog, Bog poslati proroku službu koja će biti silna i snažna.

Prije Isusovog prvog dolaska, anđeo Gavriilo objavio se Zahariji, ocu Jovana Krstitelja, te mu rekao kakav je poziv na životu njegovog sina: „Mnoge će sinove Izraelove vratiti Gospodu, Bogu njihovom. On će ići pred njim s Ilijinim duhom i snagom, da vrati srca otaca prema djeci, a nepokorne nazoru pravednika, te pripremi Gospodu sklon narod“ (Luka 1:16-17).

Jovan je bio prorok poslan s Ilijinim duhom i snagom da pripravi put Gospodu prije Isusovog prvog dolaska. Njegova je poruka i služba imala zadatak obratiti srca Izraelaca Bogu. Tako da njihove vođe više ne služe sebi, nego narodu, te da se nepokorni vrata u pokornost Riječi i Božjim putovima.

Jovanova poruka se može sažeti u jednu jedinu izjavu: „Pokajite se, jer je blizu carstvo nebesko!“ (Matej 3:2). *Pokajanje* znači promjenu uma i srca, a ne puko djelovanje. Izraelci su često samo izgledali duhovno ili religiozno, dok su se njihova srca udaljavala od Boga.

Hiljade su dolazile u sinagoge nesvjesne stanja svojih srca. Pouzdavali su se u činjenicu da su potomci Božjeg izabranog naroda. Bili su sigurni u svoje spasenje i vjerovali kako stoje ispravni pred Bogom. O kako su bili u zabludi!

U svojoj milosti Bog je podigao proroka Jovana Krstitelja kako bi razotkrio pravo stanje njihovih srca. Jovan je objavljivao Božju riječ: „On je, sad, govorio narodu koji mu je dolazio da ga krsti: Zmijski porodi! Ko vas upozori da bježite od srdžbe koja stiže? Pokažite svojim životom da ste se uistinu obratili od grijeha i vratili Bogu. Ne govorite: Spašeni smo – mi smo potomci Abrahamovi! Time se ništa ne dokazuje, Bog može od ovih stijena podići Avramu djecu“ (Luka 3:7-8).

Zanimljivo je da je to bila poruka mnoštvu ljudi koji su satima putovali u užarenu pustinju

samo da bi čuli njegovo propovijedanje. Nisu to bili samodopadni stanovnici grada, koji su mu se rugali i odbijali naporno putovati u pustinju kako bi ga čuli. Jovanu nije bilo stalo do popularnosti. On nije laskao onima koji su dolazili na njegove sastanke; on je gorio i strastveno želio vjerno objaviti ono što mu je Bog rekao. Bio je prorok u pravom smislu te riječi. A opet, to je tako daleko od onoga što imamo danas.

Ilijino pomazanje danas

Jovan Krstitelj ispunio je proroštva o Iliji (ima i drugih, poput onog u Isaiji 40:3-4; Malahiji 3:1) prije prvog Gospodnjeg dolaska. Međutim, Malahija je proricao da će to pomazanje biti poslano prije velikog i strašnog dana Gospodnjeg, prije Njegovog drugog dolaska. To znači da postoje dva različita ispunjenja toga proroštva. Isus je o ova dva ispunjenja govorio trojici od svojih učenika.

Isus je poveo Petra, Jakova i Jovana na planinu. Tamo se preobrazio pred njima. Njegovo je lice zasjalo poput sunca, a Njegova je odjeća postala blistavo bijela. Tada su se pojavili Mojsije i Ilija te razgovarali s

Isusom. Dok je Isus još govorio, blistavi ih je oblak zasjenio, a Bog je progovorio: „Ovo je Sin moj, Ljubljeni moj, koga sam odabrao! Njega slušajte!“

Strah Gospodnji je spopao učenike te su oni pali ničice. Kada su podigli svoje oči, bili su opet sami s Isusom. Sad im je već bilo potpuno jasno da je Isus onaj dugo očekivani Mesija. No ipak, bili su zbunjeni. Čuli su kako pismoznanci naučavaju iz Knjige proroka Malahije da će prije Mesije doći Ilija. Stoga su pitali Isusa, a On im je odgovorio: „Bez sumnje, Ilija ima doći i sve postaviti opet na svoje mjesto. Ali vam kažem, da je Ilija već došao, samo ga oni ne poznadoše, nego postupiše s njim kako im se prohtjelo. Tako će i Sin Čovječji morati od njih mnogo trpjeti.“ Tada su razumjeli da im je govorio o Jovanu Krstitelju (Matej 17:11-13),.

Isus je govorio o dvojici različitih Ilija. Prvo je govorio o Iliji koji će doći (buduće vrijeme). To se ne može odnositi na Jovana jer je njemu glava već bila odrubljena (Matej 14:1-12). Zatim je Isus govorio o Iliji koji je već bio došao (prošlo vrijeme), a kojeg je nedvojbeno identifikovao kao Jovana Krstitelja.

Prije Isusovog povratka, Bog će ponovno podići proročko pomazanje. Međutim, ovoga puta plašt neće biti na jednom čovjeku, već na skupini proroka (Efescima 4:7-11; Otkrivenje 22:8-9). Ovi proroci, Ilije, objaviće poruku sličnu onoj Jovana Krstitelja, jer je on bio tip i preteča ovih proroka posljednjih vremena. Oni će tražiti izgubljene ili zabludjele ovce u crkvi, kao i pozivati da se vrate oni koji su iz crkve otišli zbog povreda.

Mnoge od zabludjelih ovaca i danas pohađaju crkvu misleći kako su spremne za Isusov povratak. Baš poput mnoštva u vrijeme Jovana Krstitelja, ovi se ljudi tješe time što dolaze u crkvu, daju desetinu, govore u jezicima ili koriste druge darove. Misle kako ih je Bog obavezan primiti jer su jednom molili molitvu spasenja, premda se tek trebaju podložiti Isusovom gospodstvu.

Oni su poslušni samo onda kad im to odgovara ili se ne kosi sa njihovim rasporedima ili planovima. Kosi li se poslušnost Gospodu sa njihovim užitkom, lako će zanemariti Njegovo vodstvo pozivajući se na „Božju milost“. Svakako, oni mogu vje-

rovati da su opravdani, no jesu li? Ili su, možda, ona mlaka crkva koju Isus konfrontira u Otkrivenju, crkva koja svoje pozdanje nalazi u lažnoj milosti (Otkrivenje 3:14-22)?

Nažalost, ovo stanje još više šire lažni proroci i učitelji koji im govore kako je njihov odnos s Bogom dobar. Mlake su poruke tokom posljednjih nekoliko desetljeća iznjedrile mnoštvo obraćenika. No postoje mnogi koji istinski ljube Boga i boje Ga se, premda su se nekako umorili. Čini se kao da se nalaze u manjini i ne mogu razumjeti gdje je ona istinita Božja riječ koja će probosti srce crkve i ponovo je učiniti cijelom. Poruka ovih proroka - Ilija - osnažiće one koji ustrajavaju u poslušnosti usred izmučene crkve. Njihove će riječi ponovo donijeti jasnoću u vezi sa Božjim svrhama za Njegovu crkvu posljednjih vremena.

John Bevere



SREĆA ILI SLUČAJ?



Kada se poput izgubljenih sinova i kćeri vratimo svome Ocu i kažemo: „Tata, želim da me ti vodiš u mojoj mladosti,“ nešto se počinje događati. Bog počinje voditi naše živote na nov način. Međutim, jako se varamo ako mislimo da će se to uvijek dogoditi na neobičan način.

Kada govorimo o božanskom vodstvu, većina ljudi misli na snove, viđenja, proroštva, anđele i glasove. To sve ima svoje mjesto u božanskom vodstvu. No, veći dio vodstva zbiva se kada toga nismo ni svjesni. Bog zna početak i kraj. On uređuje okolnosti. Ponekad se od nas zahtijeva da bacimo još jedan pogled na ono u čemu smo bili kako bismo uopšte shvatili da nas je Bog vodio.

Kada pobliže pogledamo slučajeve očitog vodstva u Bibliji - i u svojim životima - možemo otkriti da se Bog obično neposredno upliće kada treba srediti ili ispraviti put svoje djece, jednako kao što bi svemirski poslanik ispravio let rakete na Mjesec.

Ovo može doći kao udarac našem duhovnom ponosu, jer mi bismo htjeli reći: „Postajem duhovan. Bog me večeras vodi o. Dopustio je da mi se ispuše guma na kotaču na putu do aerodroma. Propustio sam let i avion se srušio pri uzlijetanju. Svi su poginuli.“ To ne znači da Bog ponekad ne radi senzacionalno, no obično je Božje vodstvo tako prirodno da ga Duhom vođeni hrišćani neće biti svjesni. Bog djeluje tako i to je,

vjerujem, temeljno načelo božanskog vodstva. Od Boga se zahtijeva da direktno posreduje u našim životima kako bi nas spriječio da zabrljamo na planu kojeg On ima za nas. Neki događaj, telefonski poziv, slučajni susret, pismo u pravi čas - sve nas to potiče da se osvrnemo i kažemo: „Slava Bogu! On je znao početak i kraj. On me vodio čak i kad ja to nisam znao.“

Takvog vodstva obično nismo svjesni, a ono započinje kad aispunjavamo nekoliko uslova.

Prvi je da moramo imati odnos s Bogom kao dijete s ocem i da se moramo pokoriti Njegovoj volji u svome životu.

Početno predanje Bogu jeste nešto poput ulaska u voz. Kad ste jednom u vozu, ne brinete se više o raskrscima, crvenom i zelenom svjetlu. To je posao mašinovođe. Vaša je odgovornost da uđete u pravi voz.

Jednom sam ručao u nekom restoranu u Filadelfiji i započeo razgovor sa konobaricom koja nije vjerovala u Isusa Hrista. Rekla je: „Pa, mislim da sam iskrena, a to je važno, zar ne? Sve dok si iskren, zapravo nije važno šta vjeruješ. Na kraju svi odlazimo na isto mjesto.“

Pomislio sam: „Dragi Gospode, što da kažem ovoj ženi?“ Potom sam se sjetio onoga o vozu. „Šta ako želiš ići u Majami,“ rekao sam, „a sjedneš u voz za Njujork? Sjediš tamo i govoriš: 'Vjerujem, vjerujem da idem u Majami.' I vrlo si iskrena u pogledu toga. A kada voz uđe u stanicu Grand Central, šta misliš gdje ćeš biti - u Njujorku ili u Majamiju?“

Rekla je: „Oh, razumijem.“ Vjerujem da je razumjela, jer iskrenost nije pravo vodstvo. Kako onda funkcioniše ovo 'nesvjesno' vodstvo? Da pogledamo nekoliko primjera iz Biblije. Prvi je u Knjizi o Ruti.

Naomi je bila udovica i vraćala se u svoj rodni Izrael. Njena snaha, Ruta, bila je paganka. Naomi je rekla: „Ruta, moraš ostati ovdje, u svojoj zemlji, nađi sebi muža i živi srećno sa njim.“

Ruta je odbila. Uхватила se za Naomi i rekla: „Nemoj me tjerati da te ostavim i da odem od tebe: jer kuda ti ideš, idem i ja i gdje se ti nastaniš, nastaniću se i ja; tvoj narod moj je narod i tvoj Bog je i moj“ (Ruta 1:16).

Ruta se predala Naomi i Bogu. Željela je služiti njoj i Bogu

zauvijek, sve do smrti. Rekla je: „Gdje ti umreš, umrijeću i ja, gdje tebe pokopaju, pokopaće i mene. Neka mi Gospod uzvрати svakim zlom i nevoljom ako me šta drugo osim smrti rastavi od tebe“ (Ruta 1:17).

To je potpuno predanje Bogu, preduslov za vodstvo. Nedostatak toga uzrokuje mnoge teškoće u božanskom vodstvu. Božji odgovor na ovakvu vrstu predanja nalazimo u Rutu 2:12: „Neka ti Gospod plati sve što si učinila i neka ti udijeli pravu nagradu Gospod, Bog Izraelov, kada si došla da se pod krila njegova skloniš!“ Ruta se predala u Božje ruke i On je obećao da će je štiti.

Tako su se Naomi i Ruta vratile u Vitlajem, Naomin rodni grad. No one nisu vidjele trenutno ispunjenje Božjeg obećanog blagoslova. Bilo im je teško. Bile su siromašne i jednog je dana siromaštvo natjeralo Rutu da ode i nađe nešto žita kako bi ispekla hljeb. To je bilo prigodom žetve ječma i siromašnima

je bilo dopušteno da dođu na polja nakon što žeteoci pokupe klasje te da pokupe ono što su žeteoci previdjeli.

Stvari su stajale tako loše da je morala živjeti poput čistača ulica. Još uvijek nije bilo vidljivog znaka vodstva i brige. No primijetite jedan zanimljiv stih: „I ode, dođe u polje te poče pabirčiti za žeteocima. A sreća je dovede u polje koje pripadaše Voazu, iz roda Elimeleka“ (Ruta 2:3). Elimelek je bio Naomin pokojni muž.

Odakle Ruti vodstvo da joj se naprosto dogodilo da je pabirčila u Voazovom polju? Je li rekla: „O Bože, progovori mi u viđenju i reci mi na kojem polju da pabirčim?“ Ne. Ruta je naprosto izvršavala svoju dužnost, strpljivo radeći među redovima, sakupljajući zrnavlje koje je mogla pronaći i jednostavno se našla na Voazovu polju.

Svijet to naziva srećom. Hrišćani to zovu Božja briga! No kako se Ruta usredotočila



na ono što je radila, dogodio se njen srećni slučaj. Nalazila se na pravom polju u pravo vrijeme, radeći pravu stvar kako bi sreća pravog čovjeka.

Zbog Rutinog potpunog predanja Bogu i voljnosti da izvršava jednostavne zadatke čak i kad nije vidjela Božju brigu na djelu, On je za nju uredio okolnosti. Ruta se udala za Voaza. Njihov sin je bio Davidov djed. Ruta je jedna između nekoliko neznabožaca u rodoslovlju Isusa Hrista i uzbuđljivo je pomisliti kako se njoj naprosto desilo da bude na tome mjestu.

Koliko puta nam se jednostavno dogodi da budemo na pravom mjestu u pravo vrijeme?!

Neki evangelizator pričao je o tome kako se jednog dana, zajedno sa svojom porodicom, vozio autom po Floridi. Kada je njegova supruga rekla: „Hajde da se zaustavimo u ovom gradu i kupimo sok od narandže za djecu,“ on se složio i jednostavno im se desilo da su skrenuli s autoputa na određenom mjestu, prošli nekoliko blokova kuća i „slučajno“ se zaustavili kod jednog štanda s voćem. Prije nego što je uspio izaći iz auta, neka je gospođa dotrčala preko

ulice. „Jeste li vi sveštenik?“ upitala je zadihano.

„Da,“ odgovorio je on.

„Slava Bogu!“ - uzviknula je. „Danas ujutro molila sam se da Bog pošalje sveštenika koji će položiti ruke na mene i moliti za moje ozdravljenje. Bog mi je rekao da ćete voziti karavan i da ćete imati prikolicu.“ Pogledala je njihov smeđi karavan i prikolicu i upitala: „Pa gdje ste dosad?“

Taj evangelizator i njegova supruga ništa nisu znali o Božjem planu za njih za to popodne. Nisu čuli glas koji govori: „Skrenite s autoputa na ovom izlazu, vozite se dva bloka do štanda s voćem, gdje se nalazi žena za koju želim da molite.“

No oni su predali dan Bogu i molili se, prije nego što su krenuli, da Njegova volja i plan za taj dan budu izvršeni. Kada tako činimo, počinjemo se nalaziti na pravom mjestima u pravo vrijeme, tako da se Bog može pobrinuti za nas. To je uzbuđljivo!

Pogledajmo neke druge uslove za savršeno „nesvjesno“ vodstvo. Priča o Avramovom sluzi koji je poslan da pronade Isaku ženu, primjer je vodstva.

„Čovjek se onda duboko nakloni te iskaže poštovanje Gospodu i progovori: 'Neka je blagoslovljen Jahve, Bog mog gospodara Avrama, što nije uskratio svoju ljubav i svoju vjernost mome gospodaru. Me- ne je Gospod vodio pravim pu- tem, u kuću brata moga gospo- dara“ (1. Mojsijeva 24:26-27).

Ako pogledamo kompletnu priču u ovom poglavlju, naići ćemo na tri posebna preduslo- va za ovu vrstu savršenog nespješnog vodstva. U stihovi- ma 3 i 4 Avram je svome najsta- rijem sluzi kome je najviše vje- rovaio rekao: „Da te zakunem Gospodom, Bogom neba i zem- lje, da mom sinu nećeš dovesti ženu ni jednu od kćeri Hanana- ca, među kojima boravim, nego ćeš otići u moj rodni kraj i do- vesti ženu mom sinu Isaku.“

Prvi preduslov: sluga je mo- rao obećati da će ostati odvojen od svijeta. Avram je želio da I- sak bude svet i neokaljan u pri- sutnosti Božjoj. To je prvi uslov za Božje 'nespješno vodstvo' u našim životima.

Pogledajmo sada 7. stih: „Gospod, Bog nebesa, koji me odveo iz kuće mog oca i rodnog kraja i koji mi je pod zakletvom obećao: 'Tvome ću potomstvu

dati ovu zemlju', pred tobom će poslati svog anđela i odande ćeš ti dovesti ženu mom sinu.“

Drugi preduslov: vjerovali su Riječi Božjoj. Avram je rekao: „Slušaj, Bog nam je obećao da će naći ženu i mi mu vjeruje- mo.“ To povjerenje bilo je te- melj njegovog odnosa sa Bo- gom i drugi neobično važan uslov otvorenosti prema Božjem vodstvu.

Pogledajmo sada stihove 12- 14. Sluga je opremio deset deva i krenuo na put, govoreći: „Oh, Gospode, Bože moga gospodara Avrama, molim te, iziđi mi da- nas u susret i mome gospodaru Avramu milost iskaži.“

Treći preduslov: cijela ta stvar bila je zastupljena u moli- tvi. Ne mislim samo na molitvu za određene stvari nego na to da je to bilo prožeto i natoplje- no molitvom. Duša tog sluge bila je okrenuta prema Bogu - a to je konačan uslov koji mora- mo provoditi ako želimo djelo- vati pod Božjim vodstvom.

Sluga je uveče stigao do bu- nara izvan grada, znajući da će žene izići da crpe vodu. Nasta- vio je razgovarati sa Bogom u molitvi: „Evo me kraj studenca, a kćeri onih iz grada dolaze crp-

sti vodu. Neka djevojka kojoj ja kažem: 'Molim te, spusti svoj vrč da se napijem', a ona odgovori: 'Pij! I deve ću ti napojiti', bude ona koju si odredio za svoga slugu Isaka. Tako ću saznati da si iskazao milost mom gospodaru."

Šta se dogodilo? Pročitaj 15. stih: „Tek što on izreče svoje, gle, dođe Raveka...“

Mislite li da je Bog šapnuo Raveki na uho: „Raveka, želim da odeš do bunara, tamo je čovjek...“? Ne, Raveka je, poput Rute, došla do bunara jer je bilo vrijeme da crpi vodu. Njena je dužnost bila da bude tamo.

Je li Bog šapnuo na uho tom sluzi: „Idi do tog bunara i ja ću poslati djevojku?“ Ne, sluga je otišao do bunara jer je bio umoran, znojav i žedan nakon cje-

lodnevnog putovanja. Stajao je tamo ne znajući što da učini. Rekao je očajavajući: „Pouzdaću se u Tebe, Gospode. Prva djevojka kojoj se obratim i koja dobrovoljno zagrabi vode za mene i moje deve biće ona prava, Gospode.“

Kada se to i dogodilo, kada je Raveka dala čovjeku da pije iz njenog vrča i ponudila se da zagrabi vode za njegove deve, on je sagnuo glavu i dao slavu Bogu: „O, Gospode, zahvaljujem Ti. Nisam znao gdje da nađem nevjestu za Isaka, no Ti se me vođio više od hiljadu kilometara i došao sam do pravog bunara u pravo vrijeme da sretnem pravu ženu.“

Prvo što je potrebno jeste predanje koje uključuje i odvođenje za Boga. Drugo, potrebno



je osloniti se na Njegovu riječ i Njegova obećanja. I konačno, potreban je život natopljen molitvom i duša okrenuta prema Bogu.

To znači ući u pravi vlak. Za ostalo brinu se mašinovođa i kondukter.

Do sada smo se bavili nesvjesnim, od Boga danim vodstvom. No ako prigodom putovanja postane nužno da promijenimo voz, ko je zadužen da nas obavijesti kada trebamo sići i koji je slijedeći voz u koji trebamo sjesti? Naravno, kondukter. Ako je Bog Otac mašinovođa, onda kondukter mora biti Duh Sveti.

Da bismo promijenili voz, trebamo posebno vodstvo. To je onda kada nam kondukter dolazi sa snovima, viđenjima, proročkim riječima, čudima ili s nekom drugom vrstom određenog vodstva.

Dakle, posrijedi su dva oblika nesvjesnog vodstva: od Boga dano vodstvo, zato jer su naši životi predani Isusu Hristu; i posebno vodstvo, kada Bog želi da krenemo novim smjerom, preuzmemo nov posao ili ode-mo na novo polje rada.

Primjer za to nalazi se u Luki 2:27 i ponovo u Luki 2:38. Si-

meon je dobio posebno otkrivenje od Svetog Duha da treba otići u hram. Stigao je baš u vrijeme kad su Isusovi roditelji donijeli dijete da ga obrežu. Međutim, stara Ana nije dobila nikakvo posebno otkrivenje. Ona je uvijek dolazila u hram da posti i moli te se jednostavno dogodilo da je stigla u vrijeme kad su donijeli Isusa. No Simeon i Ana su se našli ondje u određeno Božje vrijeme.

Možda ste pomislili: „Pa kad bih mogao čuti glas i ja bih bio na pravom mjestu u pravo vrijeme.“

No pogledajte Anu koja se jednostavno ondje pojavila. Poput Rute i Raveke, ona je samo vršila svoju dužnost i Bog ju je u tome blagoslovio.

Ono što trebamo naučiti jeste da se oslobodimo pritiska, da ako ne čujemo glas, ne možemo biti vođeni. Bog nekoga vodi glasom, a nekog okolnostima. No sve nas vodi Hristu. Kada se jednom predamo Bogu, možemo očekivati da se nađemo na pravom polju, pokraj pravog bunara, u pravom hramu ili u pravoj ulici u pravo vrijeme.

Bob Mumford

HIRURG I DJEVOJČICA



Nekog hirurga su za ručkom upitali koja mu je najvažnija operacija koju je obavio. On se na trenutak zamislio prisjetivši se nekoliko teških operacija koje su zahtijevale svu njegovu umješnost, no opisao je jednu koja mu je bila posebno značajna zbog sasvim drugog razloga.

Mala pacijentkinja koju je operisao imala je samo deset posto izgleda da će preživjeti, jer je bila vrlo slabašna i krhka. Kada ju je pripremao za anesteziju, rekla mu je: „Doktore, ja se obično pomolim svake večeri prije spavanja pa bih se i sada htjela pomoliti.”

Hirurg joj je to dopustio. Budući da je i sam u to doba imao velike poteškoće koje su ga činile nesrećnim, zamolio ju je da i njega uključi u svoju molitvu.

Djevojčica je Isusa, Dobroga Pastira, zamolila da čuva svoje jagnje i bude uz nju i u tami. Molitvu je završila riječima: „I blagoslovi doktora.” Zatim je hirurgu rekla: „Ne bojim se, zato što me Isus voli. On je sa mnom i provesće me kroz sve ovo.”

Duboko dotaknut i potaknut takvom sigurnošću vjere, i hirurg se tiho pomolio. Osjećao je da mu Bog treba voditi ruku ako želi spasiti život djetetu.

Djevojčica je preživjela operaciju i hirurg je znao da je toga dana bio primio posebnu vještinu i sposobnost. Svoju priču sažeo je riječima: „Ta me djevojčica naučila da će me Isus sigurno provesti kroz moje teškoće ako ih položim u Njegove ruke.”

Izvor: **Good Seed**

DOBRO JE SRCEM VERE DONETI BOGU SVE SVOJE NEDOUVICE



Ako je bes usmeren protiv Boga grešan, kako onda da se izborimo sa svojim sumnjama, gorkim pitanjima u vatri patnje i problema? Znači li to da nam onda jedino preostaje stoička neosetljivost, po principu „čuti i trpi“!? Slava Gospodu, On za nas ima sasvim drugačije rešenje. Postoji jasno označeni put u „plačljivim“ odeljcima Božije Reči.

Skoro svi mi smo uglavnom zbunjeni Božijim putevima i nazgled nedoslednim postupcima. Ipak, u Bibliji imamo modele svete i bogougodne ožalošćenosti po kojima možemo u veri da iskažemo Gospodu svoje nedoumice zbog nevolja koje je poslao u naše život.

Kada pažljivo čitamo Jov 1 i 2, ne možemo da se otmemo zaključku da je Bog taj koji je izazvao nevolje. Ali, naredna poglavlja ove knjige nam na najživopisniji način prenose Jovova razdiruća pitanja i gorku patnju koja ga je gušila. Ipak, ovaj pravednik nikada nije direktno okrivio Boga! Ostao je veran u srcu iako nije dobio odgovore na svoja pitanja. Onda je – prema poglavlju 42 – upoznao Božiju veličinu koju do tada nije ni slutio. Bio je to isti onaj Bog u koga se oduvek pouzdavao.

Istu pouku imamo i u knjizi Plač Jeremijin. Prorok je silno patio videvši silu ruke Božijeg suda nad svojim narodom. I on je bio taj koji je sve to najavlji-

vao, ali nikada nije posumnjao u Božiju zavetnu odanost i dobrotu prema Izraelu. Prorok nijednom rečju ili slovom nije bacio senku na Gospodnje motive optuživši ga za podlost ili kapricioznost. Iako se grčio, patio u svojim nedoumicama, do kraja je verovao u blagoslove obećane obnove.

Pogledajmo proroka Avakuma koji je delovao pred samo vavilonsko ropstvo (600. god. pre Hrista). Njegova iskrena žalopojka (Avakum 1,1-3.12 i 2,1) nije potekla iz ogorčenosti protiv Boga, već iz dubokog uverenja da je Svevišnji jedini sudija i Spasitelj koji ih voli (3,18-19). U tom smislu su njegova pitanja iskaz nepokolebljive vere.

Psalmi su ubedljivo najbogatiji izvor duhovne, biblijske ožalošćenosti. Evo Davidovog vapaja u Pslamu 13:

„Dokle ćeš me, sasvim, o Gospode, ti zaboravljati?

Dokle li ćeš svoje sveto lice od mene skrivati?

Dokle li ću ja u svojoj duši bolove skupljati?

Dokle će mi srce strahovati i danju i noću?

Dokle će se na me podizati moj dušmanin krvni?

Pogledaj me, daj mi odgovora,

Gospode, moj Bože.

Prosvetli mi oči posustale da na smrt ne zaspe, da ne kaže neprijatelj krvni: 'Ja nadvladah njega.'

Kad posrnem da se ne raduju tlačitelji moji.

A ja ću se svagda pouzdati u naklonost tvoju.

Srce će se moje veseliti jer si me spasao.

Pesmu svoju pevaću Gospodu koji me nagradi.“

David je okružen neprijateljima i bori se sa gorkim osećanjem da je Bog daleko. Otvoreno ga pita zašto ga je napustio i žali se na to. Primetimo da David sve to govori samom Gospodu. Samo njemu. Ali ga ne optužuje u besu već vapi, jeca „dokle“ jecajima (st. 1-2) i konkretno se moli (st. 3-4). Sve to ga dovodi do ispovesti vere (st. 5) i predanja duhu slavljenja (st. 6). David je odlučio da se iznova pouzda u Božiju ljubav, dobrotu i spasenje.

Žalopojka vere

Koje su zajedničke vrednosti pomenutih žalopojki ljudi vere Svetog pisma?

1. *Stradanje*. Svi oni su se našli između čekića i nakovnja privida nedoslednosti Božijeg ka-

raktera i svojih nevolja. Poput ljudi koji se nađu u razvodu i pate poput bilo kog heroja vere iz Božije Reči. Nekada su zdravstveni, poslovni i novčani problemi vrlo slični opisanim problemima u Bibliji. Na taj način Božija Reč vapajem drugih ljudi iskazuje i naše vapaje sa kojima se poistovećujemo.

2. *Molitva*. Žalopojke vere su molitve upućene samom Gospodu. One nas približavaju njemu, a bes nas odvaja. Molitva vere nam u vapaju otkriva Božije lice i direktno nas spaja u razgovoru sa Spasiteljem. Jov, Jeremija, David, Avakum – svi oni su neposredno razgovarali sa Bogom. Baš tu je veliki problem kod nekih ljudi. Pričaju o Bogu, pitaju se o njemu, umesto da mu pristupe i lično izliju svoju ožalošćenost.

3. *Vera*. Koliko god bolne i gorke žalopojke bile, one se izdižu iz suštinske vere u Boga, makar i nesavršene vere. Patnja izdiže iz nas vapaj vere koja se potčinjava Bogu i očajnički hvata za osnovne istine o njemu i njegovom delu. Zapravo, žalopojke i nastaju zbog toga što verujemo da je Gospod suveren, svesilan, svemudar i besprekorno dobar! Mi u bolu otprilike ovako

razmišljamo: „Gospode, nesumnjivo znam da me uvek voliš i da si svemoguć. Ipak, u ovim stradanjima mi se čini kao da te nema pored mene, kao da ne mariš i ne voliš me! Ali, znam da se osećam tako zato što ti verujem, zato što sam uveren da si dobar. Taj nesklad me zbunjuje!? Verujem da me voliš nepromenjenom zavetnom ljubavlju, a opet mi se ona sada čini tako dalekom.“

4. *Poniznost*. Prava vera iskazuje i najgorče žalopojke u duhu strahopoštovanja i pokornosti. Ona nam ne dozvoljava da „puknemo“ bez kontrole. Poniznost nas čuva od bogohuljenja i bogoborstva koje se često sreće u mnogobožačkoj i nehrišćanskoj literaturi.


5. *Obnova*. Svi pomenuti ljudi vere su došli do razrešenja svojih nedoumica. Pogledajmo poslednja poglavlja knjige o Jovu, Plača Jeremijinog, Avakumovog proroštva, kao i poslednje reči iz Psalma 13! U njima je poklič zrele vere koja je iskušana, proverena, testirana i usavršena.

Robert D. Džons

Iz knjige BESAN NA BOGA

Preveo i priložio Žarko Đorđević

PRONAĐITE LJUBAV, MIR I RADOST ZA KOJIMA ČEZNETE



Želim da vam postavim pitanje: da li volite sebe? Odvojite trenutak da razmislite o tome. To je važno pitanje jer će vaš odgovor odrediti koliko ljubavi možete dati drugima.

Ako ne volite sebe na zdrav i uravnotežen način, onda nećete moći širiti ljubav Božju prema onima oko vas, jer ne možete dati nešto što ne morate da počnete. Ne govorim o sebičnoj, usamljenoj vrsti ljubavi prema sebi koja je arogantna i nadmena. To nije ono što govorim. Postoji uravnotežen način da se razvije božansko poštovanje za ono što jesi i sposobnosti koje ti je Bog dao. Govorim o ovome mnogo, jer mislim da je jedan

od najvećih problema koji imamo danas, to kako se osjećamo prema sebi.

Čini se da mnogi ljudi imaju pokvarenu ploču u glavi koja stalno ponavlja: „Šta nije u redu sa mnom? Šta nije u redu sa mnom? Šta nije u redu sa mnom?“ Jedan od razloga za to je da se poredimo sa drugim ljudima i pitamo se zašto ne možemo izgledati ili se ponašati kao oni. Ili verujemo da je Bog iz nekog razloga ljut na nas... i onda padnemo u zamku razmišljanja da moramo da se potrudimo da se poredimo.

Nemojte biti zavedeni. Đavo želi da se osećamo loše zbog nas samih. Pokušava da se zez-

ne s našim razmišljanjem, pa se uvijek pitamo zašto nešto nije u redu s nama. I mnogo puta smo napravili grešku jer smo se zbog toga ljutili na sebe. Ali Božija Reč kaže da su oni koji su u Hristu bili pravedni. Druga Korinćanima 5:21 kaže: „Za nas je učinio da je Hristos [stvarno] bio greh koji nije znao za greh, tako da u njemu i kroz njega možemo postati... Božja pravednost [ono što treba da budemo, odobreni i prihvatljivi, i u ispravnom odnosu s Njim, Njegovom dobrotom.“

Volim parafraziranu verziju ovog stiha jer nam pomaže da shvatimo značenje pravednosti. Kao što stih kaže, to znači da smo u Hristu mi kao što bismo trebali biti. Bog nas je stvorio. On nas prihvata svojom ljubavlju i dobrotom. Potpuno u Božjoj volji.

Čim prihvatite Hrista, Njegova se ljubav uliva u vaše srce. U stvari, On vas je voleo pre nego što ste ga ikada prihvatili kao svog Spasitelja. Stvarno želim da ovo dobijete, jer je činjenica da vas Bog voli jedna od najvažnijih istina koju treba da znate.

Voljeti Boga, a zatim sebe na zdrav i uravnotežen način, prvi je korak ka ispunjenju naše

sudbine. Mi treba da postanemo posuda Božje ljubavi kako bismo mogli širiti Njegovu ljubav prema drugima. To je takođe ključ za to da imamo sve za što je Isus umro - Njegovu pravednost, mir i radost. Volim ono što Rimljanima 14:17 piše: „[Jer] kraljevstvo Božje nije stvar [dobijanja] hrane i pića, već je pravednost (stanje) prihvatljiva Bogu i [srce] mir i radost u Svetom Duhu.“ Taj stih kaže da kraljevstvo Božje nije hrana ili piće.

Volim da kažem da Bog nije povezan sa stvarima. On nam želi dati nešto mnogo važnije - pravednost, mir i radost.

Da li živite u Božjem kraljevstvu? Koliko radosti imate? Nemoguće je imati radost ako ne znate da vas Bog voli, niti da imate mir sa sobom. Ako vam nedostaje radost, možda je to zbog načina na koji vidite sebe. Da li volite da provodite vreme sa sobom? Neki ljudi su previše uključeni u aktivnosti zato što ne mogu biti sami. Neki ljudi su ljuti na sebe, tako da izbegavaju samoću.

Dobro mesto za početak rasta u oblasti uravnotežene, pobožne ljubavi prema sebi, koja uključuje zdrav stav o sebi je me-

ditacija o stihovima u Efescima 1:4-5: „Čak i pre nego što je stvorio svet, Bog nas je volio i izabrao nama u Hristu da budemo sveti i bez greške u njegovim očima. Bog je unapred odlučio da nas usvoji u svoju porodicu tako što će nas dovesti do sebe kroz Isusa Hrista. To je ono što je on želio da uradi, i to mu je pružilo veliko zadovoljstvo.“

Zapamtite da vas Bog voli bezuslovno. On je stvorio tvoj temperament, tvoje talente i sve tvoje druge osobine. Ali svi mi imamo specifične oblasti u

kojima možemo rasti i stvari na kojima treba raditi.

Sveti Duh je voljan i sposoban da vam pomogne da rastete u područjima slabosti. Kao što često kažem: „Možda nisam tamo gde želim da budem, ali hvala Bogu nisam tamo gde sam bila!“ Gde god da ste u vašem odnosu sa Bogom, znajte da vas je izdvojio i izabrao da budete njegovo dete. On je zadovoljan kako vas je On stvorio i Njegova ljubav vas okružuje. Ti si zenica Njegovog oka.

Joyce Meyer

PSALAM 15

Gospode! Ko može sedeti u senici Tvojoj?

Ko može nastavati na svetoj gori Tvojoj?

Ko hodi bez mane, tvori pravdu,

i govori istinu iz srca svog;

Ko ne opada jezikom svojim,

ne čini drugom zlo, i ne ruži bližnjeg svog;

Ko ne gleda onog koga je Bog odbacio,

nego poštuje one koji se boje Gospoda;

ko se kune bližnjemu pa ne poriče;

Ko ne daje srebro svoje na dobit,

i ne prima mito na pravoga.

Ko ovako radi, neće posrnuti doveka.

KAKO SE ZOVEŠ? [2]



Poznato nam je kako su i Abram i njegova žena Seraja postali Abraham i Sara (Post. 17). Tako je „Uzvišeni otac“ postao „Otac mnogih naroda“, a „Moja princeza“ je postala „Majka naroda“. U posebno dramatičnim okolnostima Jakov, „Onaj koji potiskuje“, čovjek koji izguruje druge, prevarant, postao je Izrael – „Onaj koji pobjeđuje s Bogom“ (Post. 35). Primjera ima još, i moglo bi biti interesantno proučavati zašto je Bog ili neko od ljudi promijenio nečije ime ili zašto je jedna osoba uradila to sama sebi. Naravno, riječ je o Naomi, „Lijepoj“, koja je zbog tragičnih događaja u svom životu promijenila ime u Mara –

„Gorka“ (Knjiga o Ruti 1). Vidjećeš da se u svakom slučaju ovo dešava kod ogromnih promjena u tim ljudima.

Jedna kratka latinska izreka kaže: „Ime je znak“ (Nomen est omen). U prošlosti, za razliku od danas, davanje imena djeci je značilo mnogo više od pokušaja praćenja modernih trendova. Očevi i majke su uz molitvu pažljivo birali, osluškujući šta Bog govori o novorođenčetu. Nekada bi imenom označili neku posebnu karakternu osobinu djeteta, a nekada bi njime izricali proklamaciju za budućnost, proroštvo o sudbini sina ili kćeri. Znali su da, na neki način, učestvuju u objavi cijelog jednog života, cijele jedne

sudbine i njenog uticaja na vrijeme i ljude.

Po svemu što čitamo u Evanđeljima (a i u ostalim knjigama Novog zavjeta), Šimun je živio u skladu sa svojim imenom – „Trska“! Obično bi u nekom društvu, baš kao visoko stablo trske, nadvisio sve druge i privlačio pažnju na sebe. Međutim, bilo kakav jači poticaj bi učinio da se savije, da učini nešto potpuno neočekivano, ishitreno, nepromišljeno. Mnogi biblijski učitelji će istaći kako je jedna od njegovih dominantnih osobina nepredvidivost. Bio je čovjek reakcije, a ne akcije, i ljudi nikada nisu bili sigurni kako će reagovati na neku krizu. Međutim, čitamo da Isus, koji poznaje svakog od nas, vidi u njemu nešto potpuno suprotno, „Stijenu“ koja se neće moći lako pomijerati, nekoga na koga će se ljudi (a i Bog!) moći osloniti. Hrist je vidio kakav čovjek Šimun može postati.

Apsolutno ista stvar se desila sa svakim od nas koji smo odlučili da svoje živote predamo Spasitelju. On zna sve o tebi: poznato mu je svako tvoje djelo, svaka tvoja riječ, pa i svaka misao, čak i one stvari

za koje smo bili sigurni da su potpuna tajna. On nas poznaje! Ne mogu reći da sam bio presretan kada sam ovo shvatio, morao sam se boriti sa stidom dugo vremena zbog mnogih stvari koje sam učinio, izrekao ili pomislio u prošlosti. Taj sram je nadvladala ogromna radost kada sam shvatio da imam priliku za novi početak, mogućnost za čist račun pred Bogom, ne samo za novu stranicu ili novo poglavlje, već potpuno novu knjigu svog života po krvi njegovog Sina. Njegova riječ me je naučila da nisam tek neko „popravljeno“ stvorenje, nego potpuno nova osoba, novorođenče u Božjoj kući!

Nakon mnogo godina koje provodim sa Isusom, još uvijek otkrivam šta to sve znači. Nakon rođenja mi rastemo u svakom smislu, otkrivamo okolinu, svijet oko sebe, upoznajemo ljude, ali i širimo svijest o sebi samima. Učimo dokle idu naše granice, koliko brzo smo u stanju trčati, šta sve možemo naučiti, kakve probleme nosi život, šta je dobro za nas, a šta ne, šta je ljubav, šta je mržnja... U svemu tome mi se razvijamo, stičemo

iskustva, mijenjamo svoje ponašanje, svoj govor, svoje snove, svoje ukuse, svoj karakter.

Jednako je i sa rođenjem u Hristu po Svetom Duhu. Mi gotovo svakodnevno otkrivamo nešto novo i važno, sve više učimo o Bogu i sebi. Boga, koji je nekada bio potpuna nepoznanica, sada sve više upoznajemo kao Oca, a sebe kao njegovu ljubljenu djecu. Ovo otvara potpuno novi pogled na apsolutno sve: postali smo potpuno novi ljudi, u novom Kraljevstvu, sa novom sudbinom i novom budućnosti. Moja radost je bila neopisiva kada sam shvatio da moj novi život ima i potpuno novu svrhu,

da se svi moji prošli promašaji brišu, da ne moram više žaliti za propuštenim šansama, da se ne moram bojati onog što dolazi. Moj Bog me je rodio za nove stvari.

Nekako, izgleda mi logično da će novo dijete dobiti i novo ime. Na dokumentima još uvijek imam ono staro koje su mi otac i majka dali prije više od pola vijeka, ali, ako ispravno čitam Otkrivenje 2.17, moj Gospod me zna po novom imenu! Jedanput sam pokušao da ga doznam. Naime, na nekom seminaru za vođe crkava u BiH, mi kao učesnici smo bili potaknuti da u osami, uz molitvu, pokušamo istražiti svoje srce i vidjeti kako bismo



voljeli da nas Bog zove. Ono što je meni značilo više od svega drugog je bila želja da me Otac nazove „Vjerni“. Nikako ne mogu biti siguran da je ovo zaista kako me on vidi, ali znam da bi ispunio moju najdublju želju ako bi me počastio takvim imenom. Ti bi se, možda, više volio zvati „Onaj koji ljubi“, ili „Silni u Gospodinu“ ili nešto slično... Možda u tim željama stoji nešto i od njegovog poziva za naše živote. Jer on nas vidi, ne samo onakve kakvi jesmo, nego i onakve kakvi možemo postati!

Nemoj u ovome čitati neko nepromjenjivo predodređenje s Božje strane, „sudbinu“ zapisanu u kamenu koja se ne da mijenjati. Iako bez ikakve sumnje znam da postoje stvari koje će se sigurno desiti po njegovoj volji, bez obzira koliko mi, ljudi, radili za ili protiv toga, ne vjerujem da se to u potpunosti odnosi na to kako ćemo mi proživjeti svoje živote. Mislim da je Božje predodređenje uslovljeno, a ne zagarantovano. Da li te je Bog predodredio za velike stvari? Bez sumnje! No, moraćeš sarađivati s njim. Jedna od najljepših i najjasnijih slika toga

što želim reći je ona koju daje prorok Jeremija. Bog ga šalje u lončarevu radnju da posmatra kako se taj zanatlija iskreno trudi, ali ne uspijeva napraviti posudu kakvu želi. Zašto? Zato što njegova glina ima „slobodnu volju“! (Jeremija 18)

Moja porodica me je bila predodredila da postanem stomatolog. Imao sam uticajnu tetku koja je radila na Stomatološkom fakultetu i koja je jako rano ubijedila moje roditelje da ću najbolju karijeru moći ostvariti upravo u tom pozivu. Tako su oni smatrali riješenom stvari dogovor prema kojem ću ja jednog dana postati „zanatlija sa fakultetskom diplomom“, doktor zubar sa privatnom praksom, koji će biti čovjek od ugleda i finansijskog prosperiteta. I zaista, u osamnaestoj godini sam upisao taj fakultet, uz obećanje da će mi porodica omogućiti otvaranje privatne ordinacije čim završim. No, ja sam se jednog jutra probudio sa mišlju da ću cijeli život morati gledati u nečija usta i to se nikako nije uklapalo u moju sliku života koji bi me mogao učiniti sretnim čovjekom! Napustio sam školovanje nakon 3 godine

i krenuo za žurnalistikom, svojim nedosanjanim snom.

Ta odluka je bila potpuno moja, lična, bespogovorna, bez obzira na opšte zgražavanje, plač i viku u porodici.

Bog sigurno neće reagovati na takav način ako odlučiš da izabereš put drugačiji od onog koji on ima za tebe. Ne zato što je nemoćan pred tvojim izborima, već zato što uvažava tvoje pravo da, kao slobodan čovjek, odlučuješ o svojoj sudbini. Ovo je veliki izraz ljubavi od strane nekoga kome dugujemo čak i svoje postojanje, svaki svoj dah. On ne želi da ga iko od nas slijedi pod prisilom, iako će nas nekada na razne načine poticati da izaberemo ono što nam nudi; ne zbog vlastite koristi, nego za naše dobro. Koristeći svoju slobodu, mi uvijek možemo odbiti Božju inicijativu, ali samim tim preuzimamo i odgovornost za sve moguće posljedice. Tamo gdje njemu prepustimo vodstvo, držimo ga odgovornim i za rezultate. Poznavajući Božju riječ i iskustva mnogih vjernih, kako onih iz prošlosti, tako i onih koje lično poznajem, u takvoj situaciji gotovo da ne postoji

limit šta Bog može napraviti od tebe. Međutim, potrebno je da mu se predaš.

Želim ti reći još nešto veoma važno. Mnogo puta do sada si čuo da te „Bog voli onakvog kakav jesi“. Ovo je, bez ikakve sumnje, istinita tvrdnja. Međutim, ne znam da li si svjestan toga da sotona u borbi protiv vjernika često koristi istinu, s tim što je on citira van konteksta, ili je ostavlja nedorečenu do kraja. Na ovaj način snažno zavodi ljude, jer taj privid Božje istine čini da ne razumijemo u potpunosti ono što nam Gospod želi reći, pa vjerujemo i djelujemo različito, ili čak potpuno suprotno od onoga što je njegova volja.

Đavo je istu taktiku pokušao primijeniti čak i na Božjem Sinu (Matej 4). Problem sa gore navedenom tvrdnjom o Božjoj bezuvjetnoj ljubavi je taj što na njenom kraju ne dolazi tačka nego zarez! Ona ima svoj nastavak, i potpuna istina bi izgledala ovako: da, Bog te voli onakvog kakav jesi, ali on istovremeno očekuje da ćeš se mijenjati!

Istina je da nas je Bog volio i onda kada smo bili najgori, ali

njegova želja nije da ostanemo takvi. Kao što sam već ranije napisao, mi smo sada stanovnici novog Kraljevstva u kome vladaju zakoni i pravila na kakve mi nismo navikli. Što više otkrivaš te zakone, shvataš da si, u suštini, potpuno nepripremljen, i da si do sada navikao živjeti na apsolutno drugačiji način. Mnoge (ako ne i sve) stvari se moraju učiti od početka, stare vrijednosti, stari moral, sve ono što smo bili u svijetu, mora u zaborav! To nije lako postići, ali baš kako si nekad učio hodati, svirati neki instrument, ili ubaciti loptu u koš, vremenom to „novo“ postaje sve lakše i prirodnije, sve više postaje dio tebe. Mi imamo sudbinu u kojoj nas Bog želi upotrijebiti, i koju nikako ne možemo ostvariti ako ostanemo nepromijenjeni.

Za ispunjenje te svrhe je, pored dramatične i korjenite

promjene na samom startu, potrebno i vrijeme pripreme – za nekoga duže, za nekoga kraće. Za Mojsija je to značilo četrdeset godina na faraonom dvoru, pa četrdeset godina u pustinji. Za Josipa najmanje 13 godina ropstva i zatočeništva. Za Davida čitavo njegovo dječastvo na mjestu posljednjeg sluge, pastira, a zatim još dvadesetak godina, od trenutka kada je bio pomazan za kralja Izraela, do dana kada je to zaista i postao. Tako i Petrova priča ovdje tek počinje. Od Trske do Stijene je dalek put. No, izuzetno je važno da je ta priča počela na pravi način, Hristovim pozivom i obećanjem novog života, nove sudbine i Petrovom voljom da postane njegov učenik. Da li si i ti započeo svoj put sa Isusom na sličan način? Kako ti je ime?

Dragan Nedić, Sarajevo



DAJEM TI JOŠ JEDNU PRILIKU



Prije više godina, prolazeći uz školsko dvorište, zaplakao sam gorko. Zapazio sam učitelje i školsku djecu posvuda naokolo. Duboko sam se pokajao što sam u ranoj mladosti propustio upisati fakultet i postati učitelj. Pomislio sam tada u sebi: *“Sve bih dao za još jednu životnu priliku!”*

Starozavjetnom je junaku Samsonu bilo daleko teže. Možeš li pomisliti koliko je duboka bila njegova želja za takvom novom životnom prilikom? O Samsonu imamo zapis u biblijskoj Knjizi o sudijama od 13. do 16. poglavlja. Anđeo je najavio njegovo rođenje. Postao

je nazirej, čovjek posvećen Bogu, poznat po ogromnoj snazi i dugoj kosi. Bog je Samsona podigao za vođu i sudiju, ne bi li svoje sunarodnjake Izraelce učio Božjem putu i oslobodio ih od dugogodišnjih neprijatelja Filistejaca. Sam je svojom snagom izvojevao pobjedonosne bitke, nanoseći neprijatelju strašne gubitke, sve do trenutka dok nije počinio grijeh u Božjim očima. Jednoj je ženi, Filistejki Dalili, otkrio Božju tajnu, koja se odnosila na snagu u njegovoj kosi. Tada je Bog dopustio da mu Filistejci odrežu dugu kosu, čime je izgubio snagu. Bilo im je vrlo lako zarobiti slabašnog Samsona. Filis-

tejska je kazna bila nemilosrdna: iskopali su mu oči, okovali ga u lance te prisilili da okreće mlin u tamnici. Osakaćen, na teškom prisilnom radu, Samson je zasigurno svakodnevno uzdisao za osvetom.

Napokon je došao dan kad su Filistejci priredili svetkovinu u čast boga Dagona. Na vrhuncu slavlja, narod je u zanosu zatražio da se pred njih izvede zarobljenik Samson, kako bi ga još više ponizili te se još bolje zabavljali. Iz tamnice su izveli Samsona, kome je kosa u međuvremenu porasla te mu se vratila snaga. Prisilili su ga da ih zabavlja. Samson se našao među stupovima ogromnog zdanja. Osjetio je da mu se pruža mogućnost osvete. Zatražio je od Boga još jednu priliku i zavapio je: "Gospode Bože, spomeni me se i samo mi još sada podaj snagu da se Filistejcima osvetim za oba oka" (Sudije 16:28). Samson je iskoristio to što mu se snaga povratil. Srušio je stupove i usmrtio okupljene.

"Više ih ubi umirući nego što ih pobi za života" (Sudije 16:30). Samson je napustio ovaj svijet, tako što mu se ispunila želja za osvetom.

Možda i ti, nakon životnih udaraca, padova i poraza, nepromišljenih odluka, poput Samsona vapiš za još jednom prilikom. Poznat mi je taj vapaj duše. Jer sam i ja često vapio: *"Trebam još jedna životna prilika!"*

Vjerujem da si opterećen životnim izazovima, i da želiš svom snagom naći neki izlaz. A on postoji. Postoji jedinstvena životna prilika, veća od one, koju je iskoristio Samson. Jer uistinu ima neko ko ti poručuje: *"Dajem ti još jednu priliku."*

Molim te da se na trenutak nađeš sam s Bogom – oči u oči. On je taj koji ti želi pružiti još jednu priliku. Drugačija je od tvojih zamisli, ali ima dalekosežnije posljedice. Ta se prilika – za razliku od one za kojom je vapio Samson – ne odnosi na osvetu. Možda s razlogom nalaziš da je za tvoje loše životno stanje odgovoran neko iz tvoje blizine – neki "Filistejac". Želiš da krivac bude kažnjen!

Želim te podsjetiti da u Božjoj riječi, u poslanici Rimljanima, piše: "Osveta je moja - veli Gospod - ja ću vratiti" (12:19). U jednoj drugoj biblijskoj knjizi, u

Izrekama, također piše: “Nemoj govoriti: Osvetiću se za zlo; čekaj Gospoda, i on će te spasiti” (20:22).

U 37. psalmu, nalazi se i ovaj poticaj: “Smiri se pred Gospodom i njemu se nadaj, ne žesti se na onog koji ima sreće, na čovjeka koji spletke kuje. Stišaj svoj gnjev i ostavi se srdžbe, ne žesti se da zlo ne učiniš” (Ps. 37:7,8).

Dakle, Bog ti ne želi pružiti priliku za osvetu. Naprotiv, on te želi od toga odvratiti, ako postoji i najmanja namjera, jer je sređivanje računa u njegovoj vlasti. Bog ima veći naum za tebe i za druga ljudska bića.

Ta se životna prilika, veća od bilo koje druge, odnosi na spasenje tvoje duše. Možda si zbunjen i želiš mi reći: “*Ali meni je potrebna životna prilika, koja će mi donijeti uspjeh i pobjedu!*”

Želim ti na to odgovoriti Isusovim riječima, koje ćeš naći u evanđeljima. Razmisli o ovome što kaže Isus: “Jer što će koristiti čovjeku, ako sav svijet zadobije, a izgubi svoju dušu?” (Matej 16:26). Što je vrijedila Samsonu smrt hiljada Filistejaca, koje je pobio zbog

osvete, ako je njegova duša pred Božjim prijestoljem bila izgubljena za vječni život?

S aspekta Božje vječnosti, pitanje je li duša spašena ili izgubljena, veće je i od pitanja hoće li ga Bog izbaviti ili ostaviti u filistejskoj tamnici! Njegova osveta ili izbavljenje iz tamnice odnose se samo na ovaj svijet, i na njegove želje, dok se stanje njegove duše proteže i u vječnost i utiče na zajedništvo sa Bogom. Bog želi poručiti: “*Šta ti vrijedi ići za time da izvana izgledaš lijepo i postigneš mnogo, a unutra, u srcu, izgubiš najdragocjenije blago: ljubav, poštenje, vjernost i priliku da provedeš vječnost s Bogom? Šta ti vrijedi iskoristiti priliku koja se odnosi samo na zemaljski život, a izgubiti onu dragocjeniju koja se odnosi na vječnost?*”

Za propuštene prilike, možda si kriv sam ili neko drugi. Ali za ovu jedinstvenu životnu priliku, spasenje duše, Božji je Sin došao na svijet i umro na krstu, kao što to potvrđuju riječi apostola Pavla u pozdravu Galatima: “Milost vam i mir od Boga, Oca našega, i Gospoda Isusa Hrista, koji je sam sebe predao za naše grijehе da nas izbavi od sadašnjega pokvarenog svijeta, u

skladu s voljom Boga, Oca našega!" (Gal. 1:3,4).

Čezneš li za izbavljenjem, koje dolazi od Hrista? Onda iskoristi tu priliku i prihvati ga srcem.

Pred vječnim prijestoljem Božjim, pitanje neće biti jesi li proživio život kao učitelj, radnik u tvornici ili vjerski službenik. Čak ni to, jesi li propustio postati učitelj, trgovac ili doktor? Pitanje će biti jesi li iskoristio onu jedinstvenu priliku pruženu svakom ljudskome biću i prihvatio Isusovu žrtvu na krstu, te započeo novi život?

U Bibliji je zapisano: "Dakle, ako je ko u Hristu, on je novi stvor" (2. Kor. 5:17). On ljubalju uzvraća na osvetu.

Da li si dopustio da ti dušu zagadi i uništi grijeh. Šta vrijedi ako si svoju dušu izgubio, makar iskoristio sve zemaljske

prilike da dođeš do materijalnih stvari, užitaka i časti?

Samson je dobio priliku za osvetu i iskoristio ju je. Ali ako je Duh Sveti zahvatio tvoje srce, ako si novo biće u Hristu, onda si iskoristio onu jedinstvenu priliku, koja je veća od Samsonovog poduhvata: ljubavlju si uzvratio na mržnju i osvetu. Uistinu si doživio izbavljenje iz tamnice straha, tjeskobe i očaja.

Želim se pomoliti za vas: "Gospode, blagoslovi čitaoce svojom prisutnošću. Pomozi im da se uhvate za tvoju ruku. Ti im govoriš: 'Dajem ti novu priliku, pružam ti svoju ruku'. Gospode, molim te da niko ne propusti priliku, koja pruža ili razara vječno zajedništvo sa tobom. Tvoj Sin je za to dao život na krstu. U njegovo te ime molim. Amin."

Vlado Pšenko, Vukovar



ZAŠTO ĆE LJUDI OTIĆI U PROPAST?



Zašto će, dakle, ljudi otići u propast? Ako ljudi neće izginuti zbog svojih grijeha, zbog čega će onda izginuti?

Bila jednom jedna jako bolesna djevojka. Bila je član crkve. Jednoga dana je pala u zanos i dok je bila u tom stanju, sanjala je da je umrla i da je stajala pred anđelom Gavrilom pred vratima Neba, dok je anđeo prelistavao stranice Knjige života.

Poslije nekog vremena, anđeo je s tužnim izrazom na licu podigao pogled.

- Djevojko - rekao je - tvoje ime nije ovde.

- Šta! - uzviknula je ona.

- Moje ime nije tu?! Mora biti. Pogledaj ponovo.

Još jednom je pažljivo pregledao stranice, a kada je konačno podigao pogled, opet je rekao:

- Djevojko, ovde nema tvoga imena.

- Pa šta sam učinila? - zavapila je ona.

- Šta sam učinila, šta sam učinila da moje ime nije zapisano u knjizi?

- Djevojko - odgovorio je anđeo Gavriilo - tvog imena nema ne zato što si nešto učinila, nego zbog toga što nešto nisi učinila. Zapostavila si veliko spasenje.

Tada se djevojka probudila, pa iako je bila bolesna, ustala je iz kreveta, klekla pored njega i prvi put u svome životu otvorila srce Isusu Hristu i primila Ga za svog Spasitelja.

Zašto će ljudi otići u propast? Neka Bog na to odgovori. Pogledaj Jovan 3:18: „Ko ne vjeruje -

već je osuđen.“ Zašto? Da li zbog toga što se nije priključio crkvi? Da li zbog toga što je sagriješio? Da li to piše? Ne piše. Ovo piše: „Ko ne vjeruje - već je osuđen, što nije verovao.“ To je jedini razlog što su ljudi osuđeni.

Ti nikada nećeš propasti zato što si ubica. Bog može oprostiti ubici.

Ti nikada nećeš propasti zato što si pijanica i lopov. Bog može oprostiti pijanicama i lopovima.

Ali ima jedan grijeh koji Bog ne može oprostiti, a to je posljednje odbijanje Njegovoga Sina. Ako odbijaš prihvatiti Isusa Hrista za svog Spasitelja, za tebe nema nade, jer Bog osim Njega, drugog plana nema.

Oswald J. Smith



ŠTA DA RADI VERNIK KOJI JE U BRAKU SA NEVERNIKOM?



Brak sa nevernikom može da bude jedno od najtežih iskušenja u životu hrišćanina. Brak je sveti zavet koji dvoje ljudi spaja u jedno telo (Matej 19:5). Vernik i nevernik teško postižu harmoniju u braku (2. Korinćanima 6:14-15). Ako se jedan partner obrati posle venčanja, ubrzo dolazi do značajnih razmimoilaženja zbog služenja različitim autoritetima.

U ovakvoj situaciji, hrišćani često gledaju kako da se izvuku

iz braka, ubeđeni da je to jedini način da pokažu privrženost Bogu. Međutim, njegova reč govori drugačije. Veoma je važno ostati čvrst i tražiti način da se Bog proslavi u takvim situacijama (1. Korinćanima 7:17). Biblija se posebno obraća onima koji su u braku sa nevernicima: "A ostalima govorim ja, ne Gospod: ako neki brat ima ženu koja ne veruje, i ona pristaje da živi s njim, neka je ne otpušta. I žena koja ima muža koji ne veruje, a on pristaje da živi s

njom, neka ne otpušta muža. Muž koji ne veruje, naime, posvećen je vernom ženom i žena koja ne veruje posvećena je bratom; vaša deca bi inače bila nečista, a sad su sveta” (1. Kor.7:12-14).

Oni koji su u braku sa nevernicima treba da se mole za silu Svetog Duha da bi mogli javno da ispovedaju Hrista i žive u njegovoj svetlosti (1. Jovanova 1:7). Moraju da traže Božiju silu koja menja srca i da rađaju plodove Duha (Galatima 5:22-23). Žena hrišćanka mora da se podređuje nevernom mužu (1. Petrova 3:1) i da ostane blizu

Boga kako bi dobila snagu za to.

Hrišćani ne treba da budu usamljeni, već moraju da nađu podršku u crkvi i grupama za proučavanje Biblije. Brak sa nehrišćaninom ne menja svetost tog odnosa i zato vernik treba da se moli za svog partnera i da bude dobar primer Božijeg deteta (Filipljanima 2:14). Neka reči iz 1. Petrove 3:1, da neverni supružnik bude pridobijen, budu nada i cilj svakog hrišćanina koji je u braku sa nevernikom.

Izvor: *Got Questions Ministries*



STRAH GOSPODNJI



Ako u vašem životu ne postoji ova vrsta straha, tada ne možete očekivati da će vas Bog blagosloviti!

Čini se da u današnjoj Crkvi temu straha Gospodnjeg prati izvjesna doza nerazumijevanja i da se o njoj ne propovijeda previše. No, Biblija strah Gospodnji spominje na puno mjesta, a u nastavku teksta vidjećemo da strah Gospodnji treba biti neodvojiv dio hrišćanskog hoda.

Neki smatraju da je strah Gospodnji vezan samo za Stari zavjet i držanje Mojsijevog zakona, dok u Novom zavjetu imamo milost, ljubav i praštanje, te da strah Gospodnji nije relevantan. To je velika greška. Ne-

ki drugi će reći: „Dobro, strah se spominje, ali zar strah ipak nije negativna stvar?“

Ono što oni zapravo pitaju je da ne uzimaju u obzir da postoji više od jedne vrste straha. 'Loš strah' na koji se ovdje aludira je strah koji paralizuje, strah koji prethodi situaciji za koju se bojimo da će biti beznadna. Npr., to može biti strah od besparice, nezaposlenosti, bolesti, samoće, itd. Biblija jasno priznaje postojanje ovakvog straha, ali ga i prekora. U Mateju 6,31-32, Isus kaže: „Nemojte, dakle, biti zabrinuti, i govoriti: 'Šta ćemo jesti?' ili: 'Šta ćemo piti?' ili: 'U šta ćemo se odjenuti?' jer sve to traže pogani. Ta zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potre-

бно. Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravednost njegovu i sve će vam se to nadodati.“

Dakle, Isus zapovijeda da Bogu povjerimo brige o našim potrebama, te da potrebe za strahom nema. Isus kasnije, u Mateju 10,28 kaže sljedeće: „I nemojte se bojati onih koji ubijaju tijelo, ali ne mogu ubiti dušu: bojte se radije onoga koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu.“

Ko može uništiti dušu i tijelo u paklu? Bog. Dakle, ako nas Isus uči da se trebamo bojati Boga, to samo po sebi ukazuje na to da ovaj strah mora biti pozitivan. Ovo je jasno i iz mnoštva starozavjetnih stihova. Psalam 111,10 kaže: „Strah Gospodnji je početak mudrosti...“, i ova se izjava ponavlja na još nekoliko mjesta. Svrha ovog straha je da vodi Božji narod u razumijevanju istine, te da živimo život kakav On želi da živimo.

Strah nije samo „poštapalica“ koju Bog koristi da nas uvede u vjeru, već treba biti stalno prisutan. Jeremija 32,39 kaže: „I daću im jedno srce, i jedan put, da me se boje DOVIJEKA, za svoje dobro i dobro njihove djece nakon njih.“

Iako je ovo starozavjetna izjava, vidimo da se naredba da se bojimo Boga ponavlja nekoliko puta i u Novom zavjetu, a u Dje-lima apostolskim 9,31, zapisano je sljedeće: „Tada su crkve po svoj Judeji i Galileji i Samariji uživale mir i izgrađivale se; i hodile su u strahu Gospodinjem i množile se u utjesi Duha Svetoga.“

Vidimo da je prva crkva bila u svom najčistijem i najkvalitetnijem obliku, rasla i izgrađivala se živeći u strahu od Gospodina. Strah Gospodnji nije bio problem, već je bio neka vrsta „goriva“ koje je izgradilo crkvu. Današnje crkve ne smiju biti samo fini porodični centri, ili punktovi za dijeljenje humanitarne pomoći, ili pružanja nekog drugog vida pomoći onima koji su u potrebi. Sve ovo treba da postoji, ali ne bez straha Gospodnjeg. Ako strah Gospodnji izuzmemo iz jednačine, to za sobom automatski vuče gubitak poštovanja za Božju Riječ, a crkve kod kojih se to dogodi, polako ali sigurno duhovno umiru.

Jasno je vidljivo da Biblija zapovijeda strah Gospodnji, i da je ovaj sveti strah nešto što je nama zapravo korisno, ali kako do

njega doći? Put do tog straha je trostruko otkrivenje o Božjoj svetosti, o našoj grešnosti i neminovnosti naše osude, te otkrivenje o Božjoj ljubavi i milosti.

Znate li koji je glavni Božji atribut? Njegova *svetost*. To ga definiše. Mnogi će prvo pomisliti da je primarni Božji atribut ljubav, ali razmislite, ako Bog prvenstveno nije svet, te u njemu ima i trunke nečega što nije sveto, onda će i njegova ljubav biti okaljana, kao i sve drugo što od njega proizlazi. Njegova svetost i savršenstvo su osnova svega drugoga što od njega dolazi i što od njega primamo.

Njegova svetost nikako ne može biti kompromitovana, i ništa nečisto ne može doći u njegovu prisutnost. Adam i Eva su izbačeni iz Edenskog vrta kada su sagriješili. Isaija je imao viđenje Boga kojeg okružuju serafimi (anđeoska bića), te kaže sljedeće: „Iznad svega stajahu serafi; svaki je imao po šest krila: sa dva je zaklanjao svoje lice, sa dva je prekrivao svoje noge, a sa dva je letio. Jedan drugome kliče: 'Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; sva je zemlja puna Njegove slave.' I zatresoše se do vratnici od

glasa onoga koji je klicao i Dom se ispuni dimom. Tada reko: 'Jao meni! propadoh; jer čovjek sam nečistih usana i prebivam usred naroda nečistih usana: jer oči moje vidješe Kralja, Gospoda nad vojskama.'" (Isaija 6,2-5)

Dakle, tek kad se u duhu suočimo sa realnošću toga koliko je Bog svet, a mi grešni i nečisti, shvatićemo da on ima svako pravo da nas osudi za naš grijeh. Pred Bogom ništa neće biti skriveno, a Isaija kaže da su čak i naša najčistija djela, zbog naše grešnosti, ukaljana kao nečista odjeća (Isaija 64,6).

Biblija nas uči da kada po vjeri primimo Isusa kao Spasitelja, svi nam se grijesi opraštaju, i mi smo proglašeni pravednima, ali i pored toga ostaje činjenica da smo zaslužili osudu koju jednostavno nećemo primiti. Kao vjernike, ovo nas treba učiniti veoma poniznima. Zamislite da nas Bog izuzme iz svoje milosti na samo jedan dan... samo na osnovu tog jednoga dana, i vi i ja, i svi bismo bili potpuno pravedno osuđeni na vječnu propast. Čak i kroz naš put posvećenja mi griješimo i bićemo odgovorni za ono što činimo kao vjernici, a naša će bez-

vrijedna djela biti spaljena, kako piše u 1. Korinćanima 3,15.

Žalosna tendencija popularnih propovjednika današnjice je da je Bog jednostavno jedan fini djedica na nebu koji samo želi da vi u svom životu pronađete sreću. Ovo ne samo da je glupost, već je i užasna jeres! Bog ne kaže: „Budite srećni jer sam zadovoljan sa time kakvi ste“, već kaže: „Sveti budite, zato što sam ja svet“ (1. Pet. 1,16).

Shvatili smo da ništa nečisto ne može u Božju prisutnost. On nas je stvorio da budemo u zajednici s njim, a u to zajedništvo ne možemo ući ako u nama ima grijeha. Zbog ozbiljnosti situacije grijeha, jedini način da se ona riješi bio je kroz prolivenu krv Isusa Hrista. Sama činjenica da nam je sveti Bog oprostio, i to kroz žrtvu njegovog Sina, koji je morao proći krv za naše

otkupljenje, daje nam uvid u Božju nevjerovatnu ljubav i milost.

Čak i sa oproštenim grijesima, zamislite sebe pred Hristovim prijestoljem. Iako vam je oprošteno, vi znate grijeha koje ste počinili, radi kojih je On morao patiti. Sama ta činjenica dovede vas u stanje svetog straha i drhtanja pred njim.

Pogledajmo sljedeći pasus iz Novog zavjeta, te ozbiljno promislite šta ovdje piše: „Jer ako svojevolutno grijeshimo nakon što smo primili spoznaju istine, ne preostaje više žrtva za grijeha, nego samo strašno iščekivanje suda i bijesa ognja koji će proždrijeti protivnike. Onaj ko je prezreo Mojsijev zakon, nemilosrdno bi poginuo na temelju dvojice ili trojice svjedoka. Zamislite koliko goru kaznu će zavrijediti onaj ko Sina Božjega



pogazi i nesvetom smatra krv saveza, kojom je bio posvećen, i prezre Duha milosti? Jer znamo onoga koji je rekao: 'Osveta je moja, ja ću naplatiti', govori Gospod; i ponovno: 'Gospod će suditi svome narodu'. Strašno je upasti u ruke Boga živoga.' (Jevrejima 10,26-31)

Postoji li grijeh u vašem životu? Svjestan grijeh? Grijeh koji nemate želju okončati? Onda imate veliki problem, i sasvim je moguće da je ovo posljedica nedostatka straha Gospodnjeg u vašem životu.

Činjenica da smo i dalje skloni grijehu i da nam svakodnevno treba milost takođe je nešto što nas treba uvesti u strah Gospodnji. Pavle vjernicima u Korintu piše: „Jer svi se moramo pojaviti pred Hristovim sudom: da svaki primi ono što je u svome tijelu učinio, bilo to dobro ili loše. Poznajući, dakle, strah Gospodnji, uvjeravamo ljude.“ (2. Kor. 5,10-11)

Ovo je posljednje što želim naglasiti, a što proizlazi iz straha Gospodnjeg – širenje evanđelja. Pavle kaže da budući da znamo za strah Gospodnji, mi se trudimo *uvjeriti druge*. Zamislite da vidite osobu koja stoji

na pruži i prema kojoj se kreće voz, a ta osoba toga nije svjesna. Šta ćete učiniti? Vikati, mahati rukama i učiniti sve da im skrenete pažnju na ono što će se neminovno dogoditi ako se ne pomaknu sa pruge. Ako voz udari čovjeka koji stoji na pruži, nastupiće smrt, i to je jednostavno pitanje fizike. Isto tako, kada se osoba kojoj grijesi nisu oprošteni nađe pred svetim Bogom, to će biti 'udar' koji oni ne mogu preživjeti. Iz straha Gospodnjeg proističe želja da širimo vijest o njegovoj nevjerovatnoj ljubavi i milosti.

Ne smijemo imati strah od svijeta, niti strah da ćemo izgubiti spasenje (1. Jovanova 4,17-18), ali moramo imati sveti strah koji će nas voditi u pravednosti i poslušnosti, te nas dovesti do mudrosti i motivisati da one koji su izgubljeni dovedemo Gospodu.

Aleksandar Jovanović



ZAŠTO HRIŠĆANI PODRŽAVAJU IZRAEL?



U Prvoj knjizi Mojsijevoj 12:3 je zapisano sledeće: „Blagosloviću one koji tebe uzblagosiljaju, i prokleću one koji tebe usproklinju; i u tebi će biti blagoslovena sva plemena na zemlji.”

Ove riječi nisu ljudske već Božije. Gospod Bog je obećao da će blagosloviti svakoga ko blagoslovi izraelski narod. Takođe je rekao da će biti i proklet onaj ko proklinje Njegov narod. Božiji odnos prema nama je proporcionalan našem odnosu prema Izraelu. Ovo je već dovoljan razlog da kao hrišćani podržavamo i blagosiljamo Izrael.

Jevrejski narod je kroz istoriju pravio, a i danas pravi mnoge greške, ali nije na nama da im sudimo. Treba da ih podržava-

mo. Kao i u kontekstu mnogih drugih odnosa, važna je odluka. Ljubav je odluka. Privrženost je odluka. Ako bi se ljubav, vjernost i privrženost bazirale na osjećanjima, onda bi bile nepostojeane i promjenjive.

Druga veoma važna stvar koju bismo kao hrišćani trebali imati na umu jeste da sve što smo dobili od Gospoda je došlo kroz izraelski narod, jer je to bila volja Božija. Kroz njih je poslao Mojsija, proroke i na kraju Isusa Hrista, Mesiju, našeg Spasitelja i Gospoda.

Jevrejski (izraelski) narod je imao, ima i imaće značajnu ulogu u Božijim planovima sa čovječanstvom. Blagosiljajmo ih i podržimo...

B.E.

ZAŠTO JE BITNO DA POSTIMO?



Možda ste čuli mnogo puta kako je dobro da se posti da biste bili što bliži Bogu. U mnogim slučajevima, radi se o tome da treba da se odreknete hrane ili određene vrste obroka da biste provodili više vremena sa Bogom. Postoje određene diskusije na ovu temu, kao na primer da li je neki post ispravan, pa sve do toga da li uopšte deca i mladi treba da poste?

Šta označava post?

Sam po sebi termin post ili dijeta nije isključivo biblijski niti religiozan termin. Taj termin označava uzdržavanje od hrane ili nekih drugih stvari. On označava uzdržavanje. Postoji više

vrsti dijeta, kao što je npr. medicinska dijeta u zdravstvene svrhe, dok se drugi postovi u vezi sa nekom moralnom svrhom ili možda religioznom svrhom.

U Bibliji se na mnogo mesta spominje post. Najpoznatiji primer je onaj kada je Isus postio 40 dana u pustinji kada ga je đavo iskušavao.

„Gde ga je đavo iskušavao četrdeset dana. Sve to vreme Isus ništa nije jeo, pa kada su istekli ti dani, On ogladne.“ (Luka 4:2)

Danas ljudi veoma retko poste. Postoji mnogo stvari na

koje bismo mogli da obratimo posebnu pažnju i od kojih bismo mogli da se uzdržavamo, i tako bismo sačuvali naša srca i naše misli. Ostali bismo tako fokusirani na Boga. Na primer, uzdržavanje od televizije i interneta, to je isto jako dobar post. Ne mora to uvek da bude u pitanju hrana. Radi se o tome zbog čega se uzdržavamo a ne kako postimo.

Razlozi za post

Imamo jako mnogo razloga za post. Ponekad ljudi poste da bi mogli da donesu određene odluke, a žele da se uvere da idu u Božijem pravcu. Nekada poste da bi mogli da pomažu drugima, da bi mogli da se približe još više Bogu, ili da se iscele neke njihove rane. U Isaiji 58:5–8, dat nam je uvid u neke biblijske razloge za post: *„Je li to post koji mi je po volji i dan u kome čovek treba dušu svoju da smiri? Da savija glavu svoju kao sita i da na kostret i na pepeo legne? Evo posta koji mi je po volji: Bezdušnosti veze daj razveži, ropstva remenja razreši, potlačene otpusti, i da se svaki jaram izlomi. S onima koji gladuju svoj hleb podeli i u kuću svoju sirotu bez stana uvedi. Kada čoveka gologa vidiš, odeni ga,*

i od bližnjeg svoga ne ukloni se. Tada će svetlost tvoja kao zora sinuti i zdravlje će tvoje brzo da procvate; pravda tvoja pred tobom će ići i slava Gospodnja tebe će pratiti.“

Kada post ne pomaže

Kada postiš iz bilo kog razloga, jako je važno da shvatiš da post nije prevara. Ako ti postiš samo da bi dobio od Boga sve što želiš. Ako si ti Bogu dao nešto i očekuješ nešto zauzvrat, onda ti u stvari pokušavaš da prevariš Boga i da ga uceniš na neki način.

Kada postiš, tada se uvek više radi o tvojim namerama. To nije nešto što radiš samo da bi postio, eto tako, reda radi. Post treba da te privuče bliže Bogu i da ostaneš fokusiran samo na Njega, a ne da ga probaš naterati da radi sve što ti želiš. To je traženje Njegovog pravca, a ne da tražiš svoj pravac.

Šta treba da se radi tokom posta?

Kada postiš treba da se moliš sve vreme. Cilj posta jeste da se približiš Bogu i da dođeš u dodir sa Duhom Svetim. To je vreme kada treba da slušaš i da se moliš.

Svaki put kada razmisliš o stvarima kojih si se odrekao, treba da se okreneš ka Bogu i da se fokusiraš samo na Njega. Vi morate da odvojite svoje vreme i da zaboravite sve čega ste se odrekli i da se fokusirate samo na Boga. Drugačije, vi ćete samo prolaziti kroz period gubitka a ne duhovne discipline. Kada želite da prekinete post, vi tada morate da budete pažljivi. Ako ste se odrekli nečega kao što je televizija ili fejsbuk, onda vam povratak na to i neće tako teško pasti. Međutim ako ste se odrekli hrane u bilo kojem obliku, jako je bitno da ne preterate kada prestanete postiti.

Obratite pažnju

Ako se odlučite da postite bez hrane, i ako ste maloletni, vi morate da pričate o tome sa svojim roditeljima. Za tinejdže-

re u razvoju nije uvek prikladno da poste, jer se njihovo telo razvija. Stoga je važno da popričate sa doktorom u vezi toga. Shvatite da nije neophodno da postite tako što ćete se uzdržavati od hrane. Vaš post može da se odnosi i na druge stvari.

Ukoliko ste u zrelim godinama i imate zdravstvenih problema, tada je dobro da o tome porazgovarate sa svojim doktorom u vezi posta. I stari i mladi mogu da poste na različite načine. Ukoliko želite da to bude hrana, onda neka to bude neka vrsta hrane koja neće ugroziti vaše zdravlje. Ako pijete kafu ili Coca-Colu svaki dan, možda biste mogli da se odreknete neke od ovih stvari na određeno vreme?!

Iz magazina LIFE
Preveli i priložili

Darko i Dragana Brevenik, Kisač



OVAKO IZGLEDA BRAK NAKON 18 GODINA!



Brutalno iskrena majka troje dece, podelila je svojih 18 saznanja koje je naučila tokom zajedničkog života. Većina njih opovrgava dobro znane klišeje o ljubavi i zajedništvu.

Ani Reno je majka troje dece i supruga koja vodi blog *Motherhood and More*. U braku je 18 godina i zato je podelila svojih 18 saznanja koje je naučila tokom zajedničkog života. Većina njih opovrgava dobro znane klišeje o ljubavi i zajedništvu.

Šta sam naučila za ovih 18 godina braka?

1. Mi se ne dopunjujemo

Ta rečenica me potpuno osvojila kad sam je prvi put čula u "Džeri Megvajeru" ("Ti me dopunjuješ"), a sad mi se čini u najmanju ruku blesava, a u najgoru disfunkcionalna. Idealno bi bilo da dvoje ljudi u vezi bude koliko god je moguće celovito samo za sebe i stalno bi trebalo da teže tome da postanu što bolji. Moj muž i ja pomažemo jedno drugome u tom procesu dajući komplimente jedno drugome, ali međusobno se ne dopunjujemo.

2. Pomaže smejeti se malim greškama i slabostima

Niko nije savršen, a kada deliš

život sa nekim, mnogo je stvari koje mogu da ti se podvuku pod kožu. Kada neke slabosti počnete da shvatate na humorističan način, bude vam bolje, radije nego da vas to živcira. Moj muž ima naviku da ostavlja savršeno dobru hranu na dasci za sečenje. Umesto prigovaranja što je to učinio, oboje se tome smeje-mo.

3. Nemojte prigovarati samo da biste prigovarali

Neprestano traženje krivice i prigovaranje zbog malih stvari jednostavno nije vredno.

4. Jezici ljubavi su stvarni

Knjiga "Pet jezika ljubavi" Gerija Čepmena otkriva pet načina ljubavi kojim neka osoba govori. Ako joj to nedostaje, bez obzira na to što dobija druge oblike ljubavi, ta osoba se neće osećati voljenom. Tih pet načina su: reći hvale, kvalitetno vreme, primanje poklona, služenje i fizički dodir.

Ni muž ni ja ne govorimo jezikom darivanja zbog čega ne poklanjamo poklone ni za rođendane. Moj muž zna da ako želi da mi pokaže da me voli, to treba da učini tako što će mi to reći nešto lepo (reći hvale) ili očistiti kuhinju (čin služnja).

Ako ja želim njemu da pokažem da ga volim, mogu da ga zamolim da se prošetamo zajedno (kvalitetno vreme) ili da se sklupčam uz njega (fizički dodir). Znati kojim jezikom partner govori je veoma bitno.

5. Fizička intimnost može da popravi dosta malih stvari

Ne može da spase brak, ali može da popravi male pukotine. Dosta malih stvari nestaje kada su parovi srećni na tom području.

6. Deca čine brak komplikovanijim

Roditeljstvo utiče na brak na puno načina. Vaše vreme, energija, novac i identiteti dožive preobražaj kada deca stignu. Ujedno je predivno, ali nije lako. Svako ko misli da će beba da popravi loš odnos - samo se zavarava.

7. Dug razgovor i dobar san mogu da poprave mnogo velikih stvari

Ne prihvatam u potpunosti izreku „ne odlazite u krevet lju-ti“. Ja znam da budem veoma nervozna kada sam umorna. Šta god da me muči u pola 11 uveče, ujutro u pola 8 neće ni blizu izgledati tako važno.

8. Ako nešto radite drugačije, ne znači da to radite krivo

Za 18 godina braka nikad se nismo složili oko načina slaganja odeće. Ja čak ni ne razumem šta on radi kad slaže majicu. Ili peškire. C'est la vie **9. Sličan muzički i filmski ukus je potcenjen bonus**

Znam da neki parovi funkcionišu super iako im se ukusi u tim stvarima razlikuju, ali ja volim da delim stvari i jako mi je drago što se slažemo oko njih.

10. Deljenje istih osnovnih vrednosti vredni mnogo više nego što vam se čini

To posebno dolazi do izražaja kada je u pitanju vaspitanje dece. Tada je lepo biti na istoj strani po pitanju osnovnih vrednosti i vere. Gledala sam puno onih koji su imali problema u braku upravo zbog različitih vrednosti.

11. Mali gestovi puno znače

Moj muž mi svakog jutra skuva kafu i donese je u krevet. To je jednostavni čin zbog kojeg ja počinjem dan uz osećaj da sam voljena. Masaža, omiljeni sladoled ili obavljanje posla za koji ste vi zaduženi - čine brak puno slađim.

12. Smeh nema cenu

Mislim da zajednički smeh ima veću vrednost od seksa. Volim da se smejem s njim. Ne mogu vam ni opisati koliko me usrećuje kad ga gledam kako se kikoće do suza. Najbolje.

13. Zabavno je planirati šta ćete sve raditi kad deca odrastu

Muž i ja volimo da planiramo šta ćemo sve da radimo kada deca jednog dana odu od kuće.

14. Ljubav se menja i tako treba da bude

Nema ništa loše u tome što više ne osećate iste iskre kao na početku veze. Normalno je da se ljubav menja i dugotrajna ljubav je zapravo vrlo seksi.

15. Brak znači konstantan kompromis i povremenu žrtvu

Ovo je srž svega. Dvoje ljudi ne može da deli život uspešno ako nisu spremni da daju. Nas dvoje to uvek imamo na umu.

16. Ljubav i obaveze su dnevni izbori

Svaki dan imate mogućnost ili da negujete svoju vezu ili da je zapostavite. Priznajem da se život često umeša, ali ovo je



zapravo više način na koji vi inače razmišljate nego odluka.

17. Vreme leti kad se zabavljate

Tokom naših 18 godina braka, bilo je puno dece, članova porodice, prijatelja i uspomena. Na neki način imam osećaj kao da smo venčani oduvek, a u isto vreme ne mogu da verujem da je prošlo već 18 godina. Veoma sam zahvalna što uprkos ponekim preprekama na putu i dalje uživamo u vožnji.

18. Ono što pali kod nas neće nužno upaliti i kod drugih parova

Svaki par ima svoju dinamiku i okolnosti. Naš brak funkcioniše delom zato što smo oboje opušteni ljudi, delom zbog predanosti jedno drugome, a delom i zbog sreće ili providnosti. Nemamo recept za srećan brak. To je nešto što svaki par mora da pronađe za sebe.



PRAŠTANJE



***"I oprostite nam dugove naše
kao i mi što opraštamo dužnicima svojim."
Matej 6:12***

Među ljudima stalno se mogu čuti ovakve izjave: „Nikada mu neću oprostiti...“; ili: „Neću mu to zaboraviti...“

Kad ovo čujemo od ljudi koji ne poznaju Gospoda, ne treba da budemo iznenađeni. Oni ne znaju šta je potpuno i bezuslovno praštanje.

Ali šta ako ovo govori čovek koji svojim ustima ispoveda i predstavlja se kao vernik - hrišćanin? On to govori, kao da od Gospoda sam nije primio oproštenje svojih greha i nije doživeo promenu srca - umesto mesnatog, još uvek ima kameno srce.

Bog prašta naše grehe samo onda kada i mi oprostimo drugima, onima koji su nam učinili nažao. Kada praštamo u našem srcu se dešava promena, a zajedništvo sa drugima biva "isceljeno".

Nema ničeg tužnijeg od hrišćana koji je svoje mesnato srce ponovo okamenio - neopraštanjem.

Izvor: Mana

NE SHVATAJ TO TOLIKO OZBILJNO!



Ovo su reči kojima se danas ljudi međusobno teše. Mogu li tako da govore i oni, koji pripadaju Isusu Hristu? Samo što oni to kažu u drugom slučaju nego ljudi ovoga sveta. Jer kada dođu poteškoće, žalost, prestaje kod ljudi da važi: „Ne shvataj to toliko ozbiljno.“

Takva uteha tada više ne pomaže. Isusovi ljudi upravo u takvim situacijama mogu jedni drugima da govore: „Ne uzimaj to tako ozbiljno!“

Ili će možda reći: „Kada su prošle sve zimske bure, nastupiće lepo letnje vreme. Posle velikih muka zasvetliće radost i sama vedrina. Svaka stvar ima svoju trajnost, ljubav Božja traje večno.“

Hrišćani će dakle reći: „I kada sedim u mraku, Gospod je i tada svetlo moje. Ne uzimaj to toliko ozbiljno!“

Postoje slučajevi, kada ljudi ovoga sveta mogu međusobno

da se teše na ovaj način, ali ne i hrišćani. Kada se razmnožio greh i savest je ranjena, tada će svet reći: „Ne uzimaj to toliko ozbiljno!“

Savest! Eh, ko bi još o tome vodio računa! Božje zapovesti? To nije više moderno! Ne uzimaj to ozbiljno. Kod hrišćana to znači: „Shvati to ozbiljno!“ Isus nije umro za to, da bismo ostali onakvi, kakvi smo bili. On želi da kroz Duha od nas stvori nova stvorenja. Zato: shvati to ozbiljno!

„Težite za posvećenjem, bez čega niko neće videti Gospoda!“ Svakako da verujemo, da ćemo kroz milost Isusa Hrista dobiti spasenje. Milost želi da pronikne duboko u nas, a Isus želi da bude naš potpuni gospodar. Shvatimo to veoma ozbiljno.

Gospode! Pomozi nam, da uvek pravilno razmišljamo i da zauzmemo pravilan stav. Amin.

Wilhelm Busch

UBIJANJE KRIPTONITA



Ubijanje kriptonita? Je li ovo priča o Supermenu? Ne, ali nevjerovatne su sličnosti između njegove priče i našeg života vjere. Pogledajmo o kojim se sličnostima radi.

Supermen nije s ovoga svijeta. Božje dijete nije od ovoga svijeta.

Posjeduje natprirodne moći koje obično ljudsko biće nema. Mi smo natprirodno opremljeni na način koji svijet ne poznaje.

Bori se protiv zla. Mi se bori-
mo protiv zla.

Štiti i oslobađa potlačene. Mi
štitimo slabe i oslobađamo za-
robljene.

Crpi snagu od sunca. Mi crpi-
mo snagu od Sina.

Samo jedna stvar može zausta-
viti Supermena: kriptonit, izmiš-
ljena radioaktivna supstanca sa
njegova rodnog planeta. Isto ta-
ko, kriptonit s našeg planeta mo-
že naštetiti Božjem djetetu.
Izvorno ne potiče sa našeg pla-
neta, ali je nastao na mjestu s ko-
jeg dolazimo. Kriptonit nije samo
onesposobio Supermenove ovo-
zemaljske moći, nego ga je i uči-
nio slabijim od običnog ljudskog
bića. Naš kriptonit čini isto to.

Šta je naš kriptonit? Prije ra-
zotkrivanja njegovog identiteta,
nešto ću kratko reći. Kriptonito-
va prednost leži u tome što ga
nije lako prepoznati, pa Super-
men može potpasti pod njegov
uticaj prije nego ga prepozna.
Isto tako, vjernikov kriptonit
oslabljuje i pojedince i Hristovo
tijelo, i mnogi ga još uvijek ne
prepoznaju.

Svrha ove knjige je prepoznati
ga te otkriti načine na koje može-
mo ukloniti i njega i njegov uticaj
na nas kao pojedince i zajednicu.

Najveća želja

Šta je naša najveća želja? Kažem
„naša“ jer ako smo iskreni, odno-
si se na sve nas. Da budemo
uspješni, najbolji u svom polju
djelovanja, popularni, srećno o-
ženjeni, imamo bliske prijatelje,
budemo dio uzbudljive zajedni-
ce, budemo zdravi, te da imamo
dovoljno novaca i radimo što
nam se sviđa?

Sve su to privlačne stvari, a
većina ih je čak i nužna, no jesu li
naša najveća želja? Nismo li čuli
za ljude koji imaju sve to, a ipak
se osjećaju praznima? Nismo li
čuli priče o holivudskim glumci-
ma, izvršnim direktorima, profes-
ionalnim sportistima, premijeri-
ma i drugima koji su dosegнули
ono što društvo naziva vrhun-
cem uspjeha u životu, a ipak su
svjesni da im nešto nedostaje? U
tom osjećaju praznine, neki se
okrenu drogi, alkoholu, egzotič-
nim avanturama ili ljubavnim
afetama. Drugi se pak okrenu
religiji, duhovnosti *new age-a* ili
okultizmu, nadajući da će ispuniti
prazninu koja ih iznutra izjeda.

Ako smo iskreni, duboko u se-
bi svi znamo da postoji nešto vi-
še. Istinsko zadovoljstvo za ko-
jim svaki muškarac i žena čeznu,
shvatali to oni ili ne, može se
pronaći jedino u bliskom odnosu
sa našim Stvoriteljem.

Šta god mislili o Bogu, On je vaša najdublja čežnja. Zadovoljstvo i ispunjenje koje sva ljudska bića traže mogu se pronaći jedino u sjedinjenju s Onim koji nas je stvorio. Istina je da je Bog „usadio vječnost u ljudsko srce“ (Propovjednik 3,11). Osim ako nismo u zabludi, spontano u svojim srcima čežnemo za „Kraljem vijekova“ (vidi Prva poslanica Timoteju 1,17). Božja riječ kaže sljedeće o svakom ljudskom biću: „Jer što se o Bogu može spoznati, očito im je: Bog im očitova. Uistinu, ono nevidljivo njegovo, vječna njegova moć i božanstvo, onamo od stvaranja svijeta, umom se po djelima razabire“ (Rimljanima 1,19-20).

Bog nije nepoznat nijednom ljudskom biću. Kada bi bili iskreni, svi bi priznali da su u jednom trenutku života duboko čežnuli za poznavanjem Boga. Svi mi instinktivno znamo da je On sveznajući, svemoguć i sveprisutan.

Svi koji su ušli u odnos sa Njim, znaju da se Njegova prisutnost, sila, veličanstvo i ljepota ne mogu ni sa čim mjeriti. Toliko je veličanstven da mu se najmoćnija stvorenja u svemiru, zvani serafimi, bez prestanka dive u nebu, glasno kličući jedni drugima koliko je čudesan i velik. Ta silna

bića čine to toliko strastveno i snažno da se od njihovih glasova tresu dovratnici na pragovima u velikoj dvorani koja vjerojatno može primiti više od milijardu bića.

Božja mudrost, razumijevanje, kreativnost, genijalnost i znanje toliko su veliki da ih ne možemo dokučiti. Vijekovima su najinteligentniji znanstvenici istraživali i proučavali tajne Njegova stvorenja, nikad ne proniknuvši do kraja u njegovu kompleksnost i čudesnost.

Nijedno ljudsko biće nije u potpunosti proniknulo niti iskusilo puninu Njegove ljubavi i dobrote i milosrđa. Njegova ljubav ne poznaje granice. Nakon gotovo 40 godina uživanja u povlastici bivanja u odnosu s Njim, nedavno me ponovno preplavila misao o tome da nas je naš Stvoritelj spasio od propasti koju smo sami donijeli. Dao je nama, čovječanstvu, sav autoritet da vladamo nad zemljom, ali mi smo ga predali neprijatelju, sotoni, i njegovim hordama. Bog je, znajući unaprijed da ćemo ga izdati, planirao i bio spreman platiti ogromnu cijenu da nas izbavi iz ropstva i zarobljenštva. Osudili smo sami sebe, ali On se žrtvovao da nas oslobodi. Učinio je to ne prekršivši svoju Riječ, što je mo-



gao jedino tako da postane čovjek. Budući da je Bog čovjeku povjerio upravljanje zemljom, nije ju mogao povratiti kao Bog – to je mogao učiniti jedino kao Sin Čovječji.

Zbog toga se Isus rodio od djevice: postao je sto posto čovjek, ali budući da mu je otac bio Duh Božji, bio je slobodan od pale ljudske prirode. Isus je bio Bog koji se objavio u tijelu. Bio je svjestan strašne patnje koju će morati pretrpjeti da nas spasi, ali toliko nas je duboko i potpuno volio da je svojevrijedno odlučio platiti cijenu naše slobode.

Izbjegavano pitanje

S obzirom na to da smo djeca veličanstvenog Boga, jednostavnom logikom možemo zaključiti da bismo trebali živjeti izvanredan život. Takvo razmišljanje ne potvrđuje samo zdrava logika nego i Pismo. Evo što nam je obećano:

- Njegova božanska narav
- Nesebičan karakter
- Bezuslovna ljubav i oprost
- Neopisiva radost i mir
- Natprirodna sila
- Blagostanje
- Snaga
- Zdravlje
- Sigurnost i stabilnost.
- Božanska mudrost
- Znanje
- Razumijevanje
- Genijalnost
- Duboki uvidi i kreativnost.

Sve to za cilj ima učiniti nas plodonosnima i uspješnima. Ukratko, obećane su nam kvalitete neba. Prisjetimo se, Isus je naglasio da je Njegovo kraljevstvo u nama. Dakle, Njegova se volja treba provoditi na zemlji kao i na nebu. Pa ipak, izgleda da se te kvalitete ne očituju ni na globalnoj ni na individualnoj razini. Iskreno govoreći, vidimo li, značajnu razliku između Božjih

ljudi i svjetovnih ljudi? Ističemo li se kao Isusovi sljedbenici? Svijetlimo li poput svjetla u ovom mračnom naraštaju?

Pogledajte samo stopu naših razvoda – ima li značajnije razlike između crkve i svijeta? Jesmo li zavidni, ljubomorni, ogovaramo li, svađamo li se i odvajamo jedni od drugih, zbog čega nam odnosi propadaju? Jesu li naši karakteri, integritet i moralnost drastično različiti od korupcije u našem narodu? A šta je sa zdravljem i blagostanjem, postoji li razlika između vjernika i nevjernika? Obilujemo li u svemu? Možemo li pomoći drugima i naviještati Njegovo evanđelje svakom stvorenju? Zvuči li sve ovo pretjerano? Sjetite se da je u Starom savezu postojalo doba kada je srebra bilo kao kamenja i smatrano je bezvrijednim zbog tolikog bogatstva (vidi Prva knjiga o kraljevima 10:21-27). S druge strane, sada, u Novom savezu, jako često srećem sluge Božje koji jedva spajaju kraj s krajem zbog ograničenih sredstava i pastore koji bi željeli pomoći lokalnoj zajednici, ali ne mogu zbog nedostatka ljudi, sredstava i ostalih resursa. Zvuči li to kao „kako na nebu, tako i na zemlji“?

Isus je obećao da će nam se, kada budemo prvo tražili Kra-

ljevstvo i njegovu pravednost, sve ostalo nadodati. Isusa nijednom u njegovu djelovanju nije ograničio nedostatak sredstava. Nažalost, u mnogim se crkvama na ekstreman način poučava o bogatstvu i prosperitetu. Zbog tih neumjerenih poruka mnogi su hrišćani povjerovali da je obilje nešto loše. Ali što možemo dati ako nemamo ništa?

Kada se potpuno usmjerimo na traženje Božjeg kraljevstva, On će nas opremiti svime što nam treba da provodimo Njegovu volju na zemlji. Bog nije loš vođa – On ne traži od svojih sljedbenika da provode Njegovu volju bez da ih opremi svime potrebnim. I što je još važnije, Bog je dobar otac. Želi blagosloviti svoju djecu. Ali ne želi da nas stvari počnu posjedovati. Nije novac, nego „ljubav prema novcu“ izvor svih zala.

U drevnom Izraelu postojalo je vrijeme kada niko u cijelom narodu nije bio siromašan. Čitamo: „Juda i sav Izrael živjeli su bez straha, svaki pod svojom lozom i pod svojom smokvom, od Dana sve do Beer Šebe, svega vijeka Salomonova“ (Prva knjiga o kraljevima 5,5). Dan je bio grad na krajnjem sjeveru Izraela, a Beer Šeba na krajnjem jugu, što znači da u cijelom narodu nijedna jedi-

na osoba nije bila nezbrinuta niti je morala biti na državnoj skrbi! Otkud toliko obilje?

Zapravo, ovo nije bio izolovan slučaj. Ako proučimo život Božjeg naroda u Starom zavjetu, mnogi su naraštaji bili blagoslovljeni na nevjerojatne načine – ekonomski, društveno i vojno. Obilovali su resursima, hranom i zdravljem. Kad bi ih neko od neprijatelja napao, ne bi ih mogli poraziti, upravo suprotno. Drugi bi se narodi divili njihovoj kvaliteti života. A imajte na umu da se to sve događalo u Starom savezu, od kojeg je Novi savez puno bolji!

Isus je posrednik boljeg saveza koji je uzakonjen na boljim obećanjima (vidi Poslanicu Jevrejima 8,6). Ako pogledamo njegov život, vidimo da je privlačio vladine dužnosnike, birokrate (sakupljače poreza), plemstvo, prostitutke, lopove, bogataše, siromahe – ukratko, sve vrste ljudi. Mijenjao je zajednice u koje bi došao. Nikad mu ništa nije nedostajalo da bi ispunio nečiju potrebu.

Ako bi se neko dignuo na njega, nije mu mogao naštetiti i često su se negativne situacije mijenjale u veličanstvene uspjehe. O članovima prve crkve govori se kao o „onima koji preokre-

nuše cijeli svijet naglavačke“ (Djela 17,6). Ni njima nije ničega nedostajalo jer čitamo: „Svi uživahu veliku naklonost. Doista, niko među njima nije oskudijevao“ (Djela apostolska 4:33–34). Toliko su bili drugačiji od drugih da su često morali uvjeravati vojnike ili lokalne vođe da nisu bogovi i da ih ne trebaju štovati. Ljudi ovoga svijeta doživljavali su ih kao supermuškarce i superžene njihovog naraštaja. Uništavali su bolest i uklanjali patnju. Svijetlili su poput jarkog svjetla usred mračnog naraštaja.

Ponovno ću postaviti pitanje: razlikuju li se naši životi drastično od života drugih ljudi našeg društva? Svijetlimo li toliko snažno da nas ljudi prepoznaju kao Božji narod? Pronalazimo li izgovore i jesmo li izmijenili svoju teologiju u odnosu na ono šta Pismo jasno naučava da bismo mogli reći kako su ta obećanja vrijedila za prvu crkvu i otad više ne vrijede? Novozavjetni pisci nam daju odgovore, ali mi se ne želimo suočiti s odgovorom na ovo teško pitanje: Šta ako stvarno poslušamo što nam Pismo govori?

Ne prozivam nikoga, samo želim da razmotrimo sljedeće: Je li ovo „dođi kraljevstvo tvoje, budi volja tvoja, kako je na nebu tako i

na zemlji“? Ne možemo ignorisati Isusove riječi: „Božje kraljevstvo je u vama“ (Evangelje po Luki 17,21). Njegovo je kraljevstvo tu, u Hristovu tijelu. Živimo li u svom naraštaju kao Isus u svom? Nije li nam rečeno: „Koveli da u njemu ostaje, treba živjeti kao što je Isus živio“ (Prva Jovanova poslanica 2,6)?

Jesmo li djelotvorni poput rane crkve u doseganju izgubljenih? Svjedočimo li tome da je cijela regija čula Božju riječ u samo dvije godine? (Vidi Djela apostolska 19,10.) Uzmite u obzir da oni nisu imali internet, Facebook, druge društvene medije, televiziju, pa čak ni radio. Ipak je svaka osoba – ne samo u gradu ili narodu, nego cijeloj regiji – čula evanđelje.

Je li tako i kod nas? Budimo poštteni u svojoj ocjeni. Ignorišemo očito ako kažemo: „Bog više ne djeluje na takav način.“ Kao da smo uzeli evanđelje i prilago-

dili ga svome stanju. Kao da smo se povukli – ponekad čak i prezreli – sve što uzdiže moć, snagu, uspjeh, obilje, plodnost ili zdravlje. Kažemo da je takva poruka ekstremna, neuravnotežena i da služi sama sebi. Čineći tako, zapravo štitimo same sebe od odgovaranja na teška pitanja, smišljajući izgovore zašto evanđeljem ne utičemo na svijet oko sebe.

Dakle, o pitanju koje postavljamo, a tiče se naše nedjelotvornosti, razmišljaju mnogi, ako ne svi. Ali zašto ga onda ne postavljamo? Zašto ne tražimo odgovor? Možda zato što bi postavljanje pitanja razotkrilo probleme s kojima se ne želimo pozabaviti? Ali ako ne postavimo pitanje i ne pozabavimo se njime, ostaćemo daleko ispod razine života koji nam je obećan i u koji smo pozvani.

Nakon što sam u službi već više od trideset i pet godina i bli-



žim se šezdesetoj godini života, spreman sam i voljan postaviti to pitanje. Zapravo, osjećam božansku hitnost da se sa time suočim. Vjerujem da će se, ako iskreno preispitamo to pitanje u Božjoj riječi, otključati punina života u koji smo pozvani.

Ako i vi, poput mene, tražite odgovore, pođimo zajedno na ovo biblijsko putovanje. Neće biti kratko i ponekad će biti bolno, kao kad iskusni hirurg izvodi zahtjevnu operaciju. Doktoru je stalo do njegovog pacijenta i radi sve što je potrebno ne bi li mu spasio život. Duhu Svetom je puno više stalo do nas nego ijednom hirurgu, i na individualnoj i na globalnoj razini. Imajte to na umu dok budete na ovom putovanju. Jer plod će biti snaga, zdravlje, život, ljubav i vitalnost. Lično vjerujem da odgovori imaju snagu promijeniti tok naših života, zajednica i ovog naraštaja. Ako ste sa mnom, pođimo!

Konkretni koraci

Bog nas upozorava u Jakovljevoj poslanici 1,22: „Budite vršitelji riječi, a ne samo slušatelji, zavaravajući sami sebe.“ Govori nam da, ako čujemo Božju riječ (iz Pisma, kroz Duha Svetog ili jasnog naučavanja), ali odbijemo djelovati po njoj, zavaravamo sami sebe.

Dokaz da u nešto vjerujemo nije naše slaganje s nečijim učenjem, nego postupanje po tom učenju.

Postavljanje izbjegavanog pitanja može biti poput odlaska zubaru da vam stavi plombu, ali moramo smoći hrabrosti i suočiti se sa zubarom ako želimo imati dugoročnu korist.

U čemu se vaš život razlikuje od svijeta? Da li bi ljudi rekli da živite poput Isusa? Nemojte bježati pred ovim pitanjem, suočite se sa njim.

U čemu bi vaš život bio drugačiji da živite poput Isusa? Koje biste navike promijenili? Na koji biste način promijenili komunikaciju sa ljudima oko vas? Šta bi bilo drugačije u vašem porodičnom životu?

Odvojite vrijeme i zapišite odgovore na ova pitanja. Neka vam Pismo bude vodič. Tako ćete dobiti cilj prema kojem možete stremiti. Kada zapišete neke od odgovora, molite u vezi njih.

Tražite Duha Svetoga da istakne jednu stvar iz vaših odgovora na kojoj on trenutno radi u vašem životu. Zamolite ga da oživi tu stvar u vama i da vam snagu za promjenu.

John Bevere

Iz knjige UBIJANJE KRIPTONITA

Antiiohija



Proučavamo Bibliju na zanimljiv način

Pripremili smo za Vas komplet igara iz edicije
"Proučavamo Bibliju na zanimljiv način".

Biblijske memorijske kartice u štampanom obliku
sadrže 40 kartica u svakom nivou, odnosno 20 parova kartica.
Kartice smo podelili u tri nivoa u zavisnosti od težine.

1. Biblijske ličnosti

Cilj igrača je da nađu 2 identične kartice na kojima su prikazane ličnosti iz Biblije

2. Biblijski stihovi

Cilj igrača je da nađu 2 identične kartice na kojima su prikazani stihovi iz Biblije

3. Biblijski stihovi i adrese

Cilj igrača je da nađu 2 kartice na jednoj je prikazan stih
dok je na drugoj adresa stiha iz Biblije

Ovo je jedinstvena prilika da kroz igru
učimo decu a i nas odrasle istinama iz Biblije.